

Engelommens

1. April 1902.
No. 7. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Baasteliljer (Billede) - - - -	153	Monumenter nær Fancheng (Billede) - - -	163
Opstandelsen. (Af Frederic W. Farrar) -	154	Træfuglenes Vandringer. (Af Dr. F. H. Knowlton) - - - -	164
Kunstneren og Kristi Hænder - - - -	157	Baardigt - - - - -	166
Shanghai (Billede) - - - - -	157	Jødemissionen bærer Frugter - - - -	166
Siang-Fangs fornemste Forretningsgade (Billede) - - - - -	158	De to Brødre - - - - -	167
En Japanejer om Japan - - - - -	159	Kineferen tilgav Moderen - - - - -	171
En kinesisk Tigger (Billede) - - - - -	159	Protestantismen i Frantrige - - - - -	172
Babylon og Kong Nebukadnezars Palads -	159	Angels, Roll the Rock Away! (Music)	173
Pien-Shan (Billede) - - - - -	160	The Legacies of Intemperance - - - -	174
Der hjemme sidder de gamle to. (Digt af Christen L. Dahler. - - - -	160	Robin Redbreast - - - - -	174
Den nyttigste Mand i New York - - - -	161	Prudence Winterburn - - - - -	175
Familien Husus Kapel (Billede) - - - -	161	The Greedy Red Fox - - - - -	178
En Krigsgud (Billede) - - - - -	162	A Funeral in the Arctic Region. (Illustration) - - - - -	179

Fast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Guldminder og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hindrer for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.
Eller

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Uetop udkommet:

En Menneskeven.

Hans Peter Børresens Liv og Arbeide.

Af K. B. Birkeland.

Bogen udgjør 200 Sider og har 12 vakre Billeder. En meget interessant Skildring af denne store og merkelige Mand. Bør læses af unge og gamle. Koster 50 Cents i Omflag; indb. 75 Cents.
Send Bestillinger til

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Et merkeligt Dokument

er

Hans Nilsen Hauges Testamente
til sine Venner.

Hvis du ikke har dette Testamente, vil du finde det i en liden Bog, som vi har for Salg:

„Hauges Liv og Virksomhed.“

Hauges Testamente er her trykt efter Originalen og er egne.

Bogen er 92 Sider og indeholder en kort Beskrivelse af Hauges Liv og Arbeide; derhos vil du finde et prægtigt Billede af Hauges Billeder af Hauges Fødested, Eters Papirmølle, Gaarden Bredtvedt, hvor Hauges døde, gamle Alters Kirke, hvor du kan se Hauges Gravstøtte og det bekendte Tidemans „Haugianerne“.

Bogen er indbundet i Papbind og sælges nu for den billige Pris
af..... **25 Cents**

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis.

„U. U.“ Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbeide

saavel i det engelske som i det norske Sprog baade smagfuldt, hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger, Blade og al Slags Job-Trykning tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

283 Cedar Avenue,
MINNEAPOLIS, - - MINN.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed, Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.

Scandinaviske Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings. Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves. Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South. Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,

Portræt og Landskabsmaler.

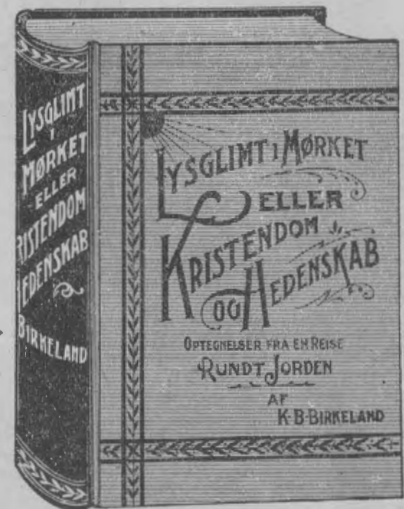
Uterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.
192m b702

En Reise rundt Jorden

for \$2.50 og „Ungdommens Ven“

frit for et Aar.

„Lysglimt i Mørket“ er Navnet paa den store og rigt illustrerede Bog, som Pastor Birkeland skrev om sin Reise rundt Jorden. Den er overmaade tvist skrevet. Indeholder over 600 store Sider. Den koster \$2.50. Bed snart at indsende denne Sum, faar man Bogen portofrit tilsendt, og saa faar man „Ungdommens Ven“ frit for et Aar. Benyt Anledningen snart. Dette Tilbud gjælder alle, som læser det. Stulde nogen staa i Gjæld til Bladet, maa den først betales.

Børresens Liv og Arbeide,

vakkert indbundet, koster 75 Cents; men ved at betale \$1.00 for „Ungdommens Ven“ for dette Aar, faar man Bogen for 50 Cts. 3 Omflag koster den 50 Cents; men sammen med „Ungdommens Ven“ kan den faaes for 35 Cents.

Hos Jesus i Bønnens Skole.

Af Andrew Murray.

Fra Engelse ved W. W. Hagen.

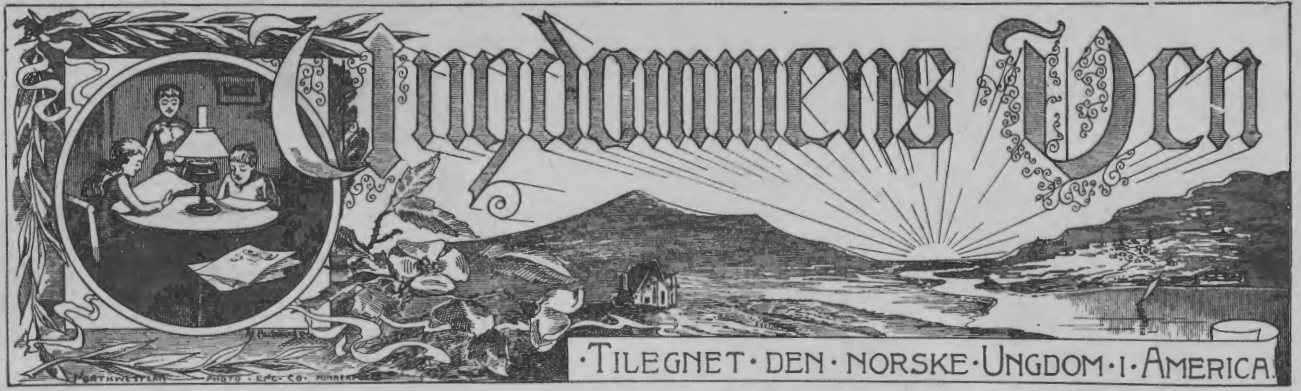
Indeholder en kort Biografi af Forfatteren samt hans Billede. Indeholder ialt 31 Leksfer eller korte Afhandlinger om Bønnen.

Andrew Murray er en af de mest læste religiøse Forfattere i det engelske Sprog. Har i mange Aar været Missionær i Syd Afrika.

Bogen er paa 230 Sider. Trykt paa godt Papir og meget vakkert indbundet. Har været solgt for 75 Cents. Kan nu faaes for en ny Selaarsabonnement paa „Ungdommens Ven“.

„Frydetoner“

burde findes i ethvert Scandinavisk Hjem i Amerika.

No. 7.

Minneapolis, Minn., 1ste April 1902.

13. Aarg.

Paasseliljer.

Opstandelsen.

Af Frederic W. Farrar,

(Oversat for „U. B.“; sidste Del sterkt forkortet).

Det Dieblig Kristus døde, kunde intet synes mere foragtelig svagt, mere uheldig haabløst, mere absolut prisgivet Spot og Udryddelse og Gaabløshed end den Kirke, han havde grundlagt. Den bestod af kun en Gaandfuld svage Tilhængere, af hvem den modigste havde fornegtet sin Herre, og den mest hengivne havde forladt ham og flygtet. De var fattige, de var ubidende, de var haabløse. De havde ikke en eneste Synagoge eller et eneste Særd. Hvorledes skal det da forklæres, at disse enfoldige, ubidende Mænd med et Kors af Træ triumferede over det for Kjødets behagelige Gedenstak, overvandt Konger og deres Hære og besejrede hele Verden? Hvad var det, som forvandlede foragtelig Svaghed til fuldkommen Styrke? Der er et og kun et Svar muligt — Opstandelsen fra de døde. Hele denne uhyre Revolution skildtes Kraften af Kristi Opstandelse.

Solen holdt paa at glide ned bag Horisonten og Sabbaten var nær. Og denne Sabbath var en Høitidsdag — en Dag af særegen Pragt og Høitidelighed, thi det var paa samme Tid baade Sabbath og Beredelsesdag. Jøderne havde taget strenge Forholdsregler for at hindre denne Dag fra at vanhelliges og de krævede strengt, at Legemerne skulde tages ned af Korset, saasnart Døden var indtraadt. Om Begravelsen brødte de sig intet, men overlod til de afdødes Venner og Slegtninge at føre Forbryderne til deres navnløse Grave. Jesu døde Legeme blev hængende til det sidste; thi en Person, som man ikke godt kunde støde, havde begivet sig afsted for at faa Lov af Pilatus til at gjøre med det efter eget Ønske.

Dette var Josef af Arimathæa, en rig Mand, af ædel Karakter og pletfri Liv, og et agtet Medlem af det høie Raad. Skjønt hans frygtsumme Sindelag eller svage Tro havde hidindtil hindret ham fra aabent at bekjende sin Tro paa Jesus, havde han dog undladt at faste sin Stemme i det høie Raad eller samtykket ved Tausshed i deres Misgjerning. Sorg og Sarme indgjød ham nu Mod. Siden det var forsent at erklære sin Sympati for Jesus som en levende Profet, saa vilde han idetmindste lægge for Dagen sin Kjærlighed til ham som Martyren for en sort Sammenbærgelse. Frygt og Forsigtighed slængte han bort i Veiret, og saasnart han saa, at Korset paa Golgata kun bar paa et livløst Legeme, gif han den samme Avel til Pilatus og bad, at Legemet maatte gives ham. Skjønt Romerne lod deres korsfæstede Slaver bli opædt af Hunde og Rabne, var Pilatus villig til at sanktionere den mere humane Skik blandt Jøderne, der endog i de værste Tilfælde krævede, at de døde skulde begraves. Pilatus var forbausset over, at Døden allerede var indtraadt og budsendte en Høvedsmand og spurgte, om Døden havde været længe nok til, at man kunde skjelne den fra Besvimelse. Overtydet om dette, overle-

verede han Legemet, uidentil med sand Tilfredshed, til den ærbørdige Raadsherres Omfjorg. Uden at pødsle et Dieblig kjøbte denne et langt Stykke af fint Vinklæde og tog Legemet ned af Korset. Smidertid havde hans Eksempel opvakt lignende Høvelser hos den ærlige men frygtsumme Nikodemus. Det er meget muligt, at det er den samme Nikodemus, som omtales i Talmud som en overmaade rig Mand. Havde han end været tilbagetrukket, mens Mesteren levede, fyldtes nu hans Hjerte den samme Avel, Jesus var død, med et Bæld af Medynk og Anger, og han skyndte sig til Korset og Begravelsen med rigtig et kongeligt Offer. Den Tro, som før havde behøvet Mattens Mørke, kan nu driste sig frem ved Solnedgang; den skulde med Tiden straae med Middagsjolenes Klarhed. Takket være den Sorg og Medlidenhed hos disse to ædle og velstaaende Disciple, blev han, der døde som en Misdæder, begravet som en Konge. „Og man gav ham hans Grav hos de ugudelige, og hos den rige i hans Død.“ Esaias 53, 9. Det fine Vinklæde, som Josef havde kjøbt, blev rigelig bestrøet med de hundrede Bund Myrrha og Aloë, som Nikodemus havde bragt med sig, og det saarede Legeme — hvis Mand nu var indgaaet til Sabbatshvilen — blev baaret til dets fredfulde Grav.

Straks ved det Sted, hvor Korsfæstelsen foregik, om ikke paa en Del deraf, var en Høve tilhørende Josef af Arimathæa; derinde havde han ladet udhugge for sig selv en ny Grav i den faste Klippe, saa han kunde begraves i Nærheden af den hellige Stad. Denne Grav havde ikke været brugt, men trods den uhyre Uerbødighed, Jøderne nærrede for sine Grave og det indgroede Instinkt, hvormed de gyste tilbage fra al Berørelse med et Lig, betænkte Josef sig ikke et Dieblig paa at give til Jesus det sidste Hvilested, han havde ladet udhugge for sig selv. Men Forberedelserne maatte udføres i Hast, thi saasnart Solen var dalet, begyndte Sabbaten. Alt, de derfor kunde gjøre, var at vasse Legemet, lægge det blandt Krydderier, indhylle Hovedet i en hvid Svededug, vikle det fine Vinklæde atter og atter rundt de saarede Lemmer og lægge Legemet ærbødigt i Klippegraven. Saa med flere Mænds Hjælp væltede de en stor Sten foran Nabningen; og neppe havde de udført dette, før Solen sank bag Jerusalem's Høider, og en ny Sabbath oprandt.

Maria Magdalena og Maria, Jakobs Moder, havde sat sig i Høven for at lægge vel Merke til Begravelsesstedet, og andre galilæiske Kvinder havde ogsaa lagt Merke til Stedet og havde skyndt sig hjem for at berede Krydderier og friske Salver før Sabbaten begyndte, saa de tidlig Søndag Morgen kunde fuldføre den Balsamering af Legemet, som Josef og Nikodemus i al Hast havde paabegyndt. I Stilhed tilbragte de denne skrækkelige Sabbath, som for alle de knuste Hjerter, der elskede Jesus, var en Sabbath fuld af Angst og Fortvilelse.

Men Kristi Fiender var ikke saa ubirksomme. Den skrækkelige Anelse i deres skjellige Samvittigheder blev ikke bortseiet ved hans Død paa Korset. De kom ihu hans

Ord om Opstandelsen, og om Profeten Jonas' Tegn, som skulde gives dem, og det store Ord om det nedbrudte Tempel, som han om tre Dage vilde opreise; og disse Genfyndninger, der var kun uklare for den knuste og skjælvende Tro, læstes som flammende Bogstaver paa en Bæg af den urolige Skyldbevidsthed. De forestillede sig, at de var hange for, at hans Disciple skulde stjæle hans Legeme for Bedrageris Skyld, og bad, at Graven maatte beskyttes til den tredie Dag; hertil gav Pilatus dem Lov, og Graven blev beseglet og bebogtet.

Natten forløb, og førend Morgengryets første Straaler var begyndt at forgylde Mørket, dreves af stor Rjærighed de samme Kvinder, som længst havde nølet ved Korfet, til at søge tidligt hen til Graven. De bragte med sig deres kostelige Krydderier, men da de ikke kjendte noget til Seglet og Bagten, undredes de over, hvorledes de skulde faa Stenen rullet væk. De fandt denne Vanskelighed fjernet. Det blev bekjendt, dengang eller senere, at en skinnende Engel havde skræmt Bagten paa Flugt og rullet Stenen væk, medens Jorden skalv. Da de kom til Graven, saa de to Engle i hvide Klæder, der bad dem skynde sig tilbage til Apostlerne og sige dem — og især Peter — at Kristus isølge sit Ord var opstanden fra de døde og at han som en god Hyrde vilde gaa foran dem til deres elskede Hjemstavn Galilæa. De skyndte sig tilbage glædesberuset og forfrækket uden at fortælle nogen anden end Disciplene; og endog Disciplene forekom dette at være en tom Tale. Men Maria Magdalena, som synes at have modtaget et særskilt Bink, skyndte sig med engang til Peter og Johannes. Aldrig saasnart havde de modtaget denne overraskende Nyhed, før de stod op for med egne Næse at se, hvad som havde fundet Sted. Johannes løb hurtigere end sin ældre Kammerat, og naaede frem først, hørte sig ned og stirrede i taus Forundring ind i den aabne Grav. Graven var tom, og Vinklæderne laa sammenfoldet hver paa sin Plads. Saa naaede Peter frem, og med sin sædvanlige Hastighed, og forglemmende alle Ceremonier og kun behersket af sin Rjærighed og Forbauselse, styrte han ind i Graven. Johannes fulgte ham, saa og troede, og de to Apostle tog med sig tilbage til sine forbausede Brødre den klareste Overbevisning. Trods Frygt og Angst og uklar Forstaaelse af de Sandheder, de havde hørt, begyndte der at oprinde i deres Hjerter et skjælvende Haab, der snart skulde vokse til absolut Overbevisning: at Kristus var i Sandhed opstanden.

At paa denne Morgen Jesu Grav var tom — at hans Legeme ikke blev bortført af hans Fiender — at dets Forsvinden foraarsagede hans Disciple den største Forbauselse, der hos flere af dem ikke var ublandet med Sorg og Forfrækkelse — at de siden blev overbevidst ved gjentagne Bevis, at han var i Sandhed opreist fra de døde — og at de for denne Sandhed var til alle Tider færdige at gibe sit Liv — at denne Overbevisning medførte en dyb og gennemgaaende Forandring i deres Karakter, saa de bange blev modige og de svage uimodstaa-

lige — at de ikke var istand til at fremsætte en bevidst Løgn, og at, omend saa havde været Tilfældet, en bevidst Løgn kunde aldrig have Magt til at overbevise Bantroen og gjensøde Verdens Moral — at paa denne Tro paa Opstandelsen blev bygget den endnu bedvarende universale Selligholdelse af den første Dag i Ugen og hele den kristne Kirkes Grundvold — disse er Kjendsgjerninger, som Skeptisismen, hvis den ønsker at være ærlig, ikke kan andet end antage, omend sent og modstræbende.

1. Endnu havde intet Die seet ham; men til Maria Magdalena — som elskede mest, fordi hun var bleven tilgivet mest — blev denne ubefrivelige Gæde bevis. Hun var vendt tilbage til Graven og stod der og græd. „De har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.“ Med hele sit Hjerte fyldt af denne Tanke vendte hun sig om — og se! der staar Jesus foran hende. Det var Jesus, men hun kjendte ham ikke. Noget ved Klæderne, kanske, bragte hende til at tro, at det var Bindaardsmanden. Hun vender Ansigtet bort, kanske for at skjule de strømmende Taarer: „Herre! Dersom du har baaret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham!“

Jesus siger til hende: „Maria!“

Dette ene Ord gennemfar hendes Hjerte. Hun vendte sig om og forsøgte tilsyneladende at kaste sig ved hans Fødder eller klynge sig til hans Klæder og raabte paa sin Dialekt: „Rabbuni!“ „O min Herre!“ og forblev maalløs af Genrykkelse. Jesus siger til hende: „Hør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader! Men gaa til mine Brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud!“ Hun skyndte sig at gjentage til dem de høitidelige Ord — og ned gennem alle Tider har dette hendes Vidnesbyrd gjort et mægtigt Indtryk: „Jeg har seet Herren!“

2. Hendes Vidnesbyrd blev ikke staaende alene. Jesus mødte ogsaa de andre Kvinder og sagde til dem: „Gå væk eders!“ Men de omfavnede hans Fødder og tilbad ham. Da sagde Jesus til dem: „Frygter ikke! Gaa hen, forkynd mine Brødre, at de skulde gaa hen til Galilæa, og der skulde de se mig.“

Det var til ingen Nytte for Bagten at forblive ved den tomme Grav. De flggede til det høie Raad. Medlemmerne af dette Raad forsøgte med engang at neddykke Sagen ved at bemærke, at Soldaterne vistnok havde sovet og at Disciplene havde stjaalet Legemet. Da dette vilde høres ud altfor utroligt og Soldaterne derved vilde udsætte sig for Straf, gav Saduæerne derfor Mændene mange Sølvpenge for at de skulde fortie det hele. Men lidt efter lidt kom den rette Sammenhæng ud. Inden seks Uger efter Opstandelsen var denne store Begivenhed absolut troet af hver eneste Kristen.

3. Den tredie Mådenbarelse skede for Peter. Enkelthederne er os aldelis ubekjendte (Luk. 24, 34; 1 Kor.

15, 6). Denne Aabenbarelse tør have været af en saa personlig Karakter, at den ikke skulde offentliggøres.

4. Den samme Dag aabenbarede Jesus, altsaa for fjerde Gang, for de to Disciple paa Veien til Emmaus.

5. Endnu en Gang aabenbarede Jesus sig for sine Disciple paa denne for evigt mindeværdige Paaske-dag. Ti af dem sad sammen inden lukkede Døre. Mens de talte sammen om den glædelige Begivenhed, stod Jesus midt iblandt dem med disse Ord: „Fred være med eder!“ Han viste dem sine Hænder, og for at overbevise dem om, at han ikke var en Aand, spiste han et Stykke Fisk, aandede paa dem og sagde: „Annammer den Hellig-aand!“

6. En af Apostlerne var ikke tilstede — Thomas. Nægheden syntes ham altfor god til at være sand. Uden han kunde se Naglegabet i Jesu Hænder og stikke sin Haand i hans Side, vilde han ikke tro. En Uge gik hen uden at den ængstelige Apostel fik noget Tegn. Da traadte Jesus ind til dem og viste Thomas det Tegn han havde krævet, men nu raaber ogsaa den tvilende Thomas i overvældende Overbevisning: „Min Herre og min Gud!“

7. Den næste Gang viste Jesus sig for syv Apostle ved den galilæiske Sjø. Da de ikke længer havde en fælles Kasse begyndte de at fiske. Da de ud paa Morgenkanten nærmede sig Land uden at have fanget noget, fik de se en Mand paa Strandbredden. Han spurgte, om de havde fanget nogen Fisk, og da han paa deres beneg-tende Svar raadede dem til at kaste Garnet ud paa højre Side, og da de derved fik det fuldt af Fisk, opvakte dette Mindre fra gamle Dage, og Johannes hvisper til Peter: „Det er Herren.“ Da kastede Peter sig i Vandet og svømmede iland. Da de alle var samlet paa Strand-bredden bad Jesus dem stege nogle Fiske og han uddelte til dem Brød og Fisk.

Saa vender Jesus sig til sin svage men kjærligheds-fulde Apostel: „Simon — (Tiden var endnu ikke kom-men til at kalde ham Peter) — „Simon, Jonas Søn, elsker du mig mere end disse?“

„Ja, Herre! du ved, at jeg elsker dig.“

„Nøgt mine Lam.“

Simon følte i sit inderste Hjerte, hvad der var ment med denne milde Behreidelse — „mere end disse“. Det mindte ham om det frydende Ord: „Om de end alle forarges paa dig, vil jeg dog aldrig forarges.“ Hans Fald havde lært ham Ydmyghed, og derfor vil han ikke nu stille sig højere end de andre. Han svarer derfor: du ved, at jeg elsker dig.

Tre Gange var Simon faldt og tre Gange blev Spørgsmaalet rettet til ham; og dybt ydmyget og i stor Nød udbryder Simon: „Herre! du ved alle Ting; du ved, at jeg elsker dig.“

„Vogt mine Faar!“ Saa tilføies disse alvorlige Ord: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du udtrække dine Hæn-

der, og en anden skal binde op om dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil.“

Og Apostelen forstod ham, han vidste, at dette betød Nar af fremtidig Tjeneste og tilsidt Martyrdommens Smertes; men nu var han ogsaa villig, ja indtil Døden, at adlyde Røsten, som sagde til ham: „Følg mig!“

8. Det er muligt det var ved denne Anledning, at Jesus fortalte sine Disciple om det Fjeld i Galilæa, hvor han for sidste Gang vilde møde alle dem, som kjendte og elskede ham. Enten det var paa Labors Bjerg eller hvor Bjergprædiken holdtes ved vi ikke, men over fem hundrede af hans Disciple samledes paa en bestemt Tid sammen med de elleve og modtog af Jesus hans sidste Befaling, om at gjøre alle Folk til hans Disciple. Tyve Nar efter denne Begivenhed giver Paulus os det merkkelige Vidnesbyrd, at de fleste af disse fem hundrede Dienvid-ner af Opstandelsen var endnu ilive, og at kun nogle var henjavede.

9. Jesu niende Aabenbarelse er ikke nedtegnet i Evangelierne, men kun nævnt en Gang af Paulus. Han skriver i 1 Kor. 15, 7—8: „Derefter blev han seet af mere end fem Hundrede Brødre paa én Gang. — Derefter blev han seet af Jakob (Jesu Broder), dernæst af alle Apostlerne.“

10. Tirti Dage var nu forløbne efter Opstandelsen, og i disse Dage havde han ni Gange været seet af mennefkelige Mine og berørt af mennefkelige Hænder. Saa mødte han dem i Jerusalem, og idet han ledede dem til Betania, bad han dem forblive i den hellige Stad indtil den Helligaands Udgydelse. Det sidste Farvel maa have været sagt paa en af de affidesliggende Høider i Bjerg-egnen rundt den lille By. Saa løftede han sine Hænder og velsignede dem, og det skede, da han velsignede dem, fiktes han fra dem og for op til Himmelen.

En tidligere Slave.

Biskop Abraham Grant i Texas er en tidligere Neger-slave. Som Dreng tilhørte han en Hr. Franklin Kauler-son i Florida, som behandlede ham godt. Efter sin Befrielse saa han ikke mere til sin Herre før i Maret 1897, da Biskopen kom til Florida. Hans gamle Herre, der boede 50 Mile fra det Sted, hvor Biskopen opholdt sig, men var for fattig til at foretage Rejse pr. Jern-bane, reiste denne lange Vej med Hest og Vogn for at se sin tidligere Slave. Begges Kaar var meget forandrede; Biskopen i Velstand og Anseelse; Planteren i en fattig Klædebragt; men Biskopen modtog ham med den største Kjærlighed og Venlighed, og søgte at vise sin tidligere Herre alle Tegn paa sin Velvilje. Gele den store For-samling blev dybt greben, da man saa dem vandre om Arm i Arm. Da Biskopen tilbød Hr. Kauler-son Hjælp, udbad denne sig kun, at Biskopen vilde komme tilstede ved hans Fordefærd og derved forhøje dens Høitidelighed.

Kunstneren og Kristi Hænder.

Kunstmaleren Louis Burrage traadte nogle Skridt tilbage til det mørkeste Hjørne af sit Atelier og stirrede paa det ufuldendte Billede foran sig. Aftenrødmene fra Vestens Himmel strømmede ind gennem Vinduet og kastede et forunderligt Skjær paa de hvide Klæder paa Billedets Hovedfigur; det var et Billede af Kristus staaende foran sine Disciple sigende til dem: „Fred være med eder! Se mine Hænder!“

Burrage fandt et inderligt Behag i at beskue, hvorledes Disciplene var gruperet, hvorledes deres Ansigter udtrykte Forundring, Frygt og dog en vaagnende Glæde. Derimod var han ikke saa tilfreds med Hovedfiguren. Men skjønt han var sig bevidst det ufuldkomne ved denne Figur, kunde han se, at Ansigtet ovenfor de lange, snehvide Klæder var ædelt, rent, elskværdigt, og til en vis Grad overmenneskeligt; men det Sted, hvor Hænderne skulde ha været, var tomt. Kristi Ansigt havde været malet af de bedste Kunstnere og deres Arbeide havde øvet sterkt Indflydelse paa Burrage, og det vidste han selv, men uhyre vanskeligere var det at male Kristi Hænder i den Stund, da han beder sine Disciple se paa dem, se paa disse Hænder, der var blet trætte ved at læge Verdens Sygdom, saaret af Verdens Synd, men nu straalende forklaret paa disse Opstandelsens Dage! Hvor skulde han finde Model for Kristi Hænder? Eller paa hvilken høi Indbildningsflugt kunde han haabe at se dem? Burrage var besjælet af høie Idealer, og havde alvorligt og ærbødig begyndt at male dette Billede. Kunstneren sukkede. Han havde levet en aaben Plads paa Billedet, idet han haabede paa en Inspiration, og nu var der kun tre Uger til Paaste, og ved den Tid skulde Billedet udstilles. Han sank ned paa Sofaen i dybe Tanker. I disse Maanedes han havde arbeidet paa dette Billede, havde han studeret Beretningen om Jesu Liv som aldrig før, og den Person, som bevæger sig gennem denne Beretning, saa uendelig stor og ædel i Liv og Død, var nu blet meget virkelig for ham; men skjønt han nøie studerte alle Træk fra Kristi Liv, fik han ingen Veiledning om, hvorledes han skulde tegne de hellige Hænder. Han begyndte at tænke sig ind i hvad disse Hænder havde udført, hvorledes de havde hvilet paa syge Legemer, paa spedalske, døve, blinde og paa Legemer med forskellige Slags Sygdomme; hvorledes de havde givet de hungrede Mad, velsignet de smaa Børn, bragt de døde tillive og brudt og uddelt det hellige Brød den sidste Aften han var sammen med sine Apostle, og endelig tænkte han paa disse Hænder, da de naglet til Korset ikke længer kunde arbejde og just da udførte sit største Verk.

„Men,“ tænkte Burrage, „hvor kan jeg finde saadanne Hænder? Det er dog saa, at Hænderne saavel som Ansigtet er dannet af Karakteren. Jeg maa studere deres Hænder, som gjør Kristi Gjerninger; thi saadanne Hænder kan jeg finde.“

Kunstneren begyndte da at studere nye Modeller — Mødre, hvis sømme Hænder kjærtegnede fine Børn, og — stakkels svage Hænder — som saa gjerne vilde bevare dem fra alt ondt; Sygepleierfæ og Læger, der pleiede de syge og ofte helbredte dem, men ikke altid — atter igjen svage Hænder; og de barmhjertige, som udstrakte Hænder for at klæde og søde de trængende. Han gik til Kirkerne og betragtede Presternes Hænder, naar de uddelte Sakramenterne. Der var en, hvis ædle Ansigt, behagelige Stemme og høitidelige Optræden gjorde et sterkt Indtryk paa Burrage; og denne Prests Hænder, idet de uddelte baade aandelige og legemlige Gaver fore-

Shanghai.

Kinesiske Flodbaade nær Land. Længere ude ligger Stormagernes Orlogsflaade Høsten 1901.

kom Kunstneren at maatte ligne Mesterens Hænder; men trods alt han saa, havde han endnu ikke kunnet danne sig et tilfredsstillende Billede af Kristi Hænder.

Åvelden før Paaste besøgte Burrage en Ven, en Læge. Denne tog Kunstneren med sig til Hospitalet for at se til en liden Pige, som laa der farlig syg; et Smil lyste op i de blaa Piner og blomstrede paa kinden, da hun fik Die paa sin Ven Lægen og sagde: „Fortæl mig atter om den lille Pige.“

Lægen klappede de smaa tynde Hænder og fortalte mildt om den unge Pige, som under sin Sygdom faldt i den Søvn, fra hvilken ingen kunde vække hende, til en Kom, som sagde: „Pige, jeg byder dig staa op.“

„Og var hun ganske, ganske frisk da?“ spurgte den lille Pige begjærligt.

„Ja,“ svarede Lægen.

„Tror du han vilde komme til mig og bede mig staa op og bli frisk — ganske frisk?“

„En Dag vil han nok gjøre det,“ svarede Lægen labt.

Burrage kunde ikke bli kvit Tanken paa dette Barn, og tidlig næste Morgen gik han til Hospitalet for at se sin Vens Patient.

„Vær saa snil at fortælle mig om den unge Pige,“ bad hun halvt ubevidst, idet hun troede at det var hendes Læge som kom ind.

Den unge Mand strøg ømt hendes hede Pande med sin kjølige Haand, og med blød Stemme fortalte han hende den gamle, gamle Fortælling, der ender med disse

Siang-Jangs fornemste Forretningsgade.

Paa det øverste Billede sees Gaden Ende ved nordre Port, som vender ud mod Floden og Fancheng. Det nedre Billede viser samme Gade i Retning mod den søndre Port og Nan-Men.

Ord: „Jeg siger til dig, staa op.“ Længere fortalte han ikke; thi Barnet var falden i Søvn.

Burrage fatte sig et Stykke fra Sengen og lukkede Vinene; men det forekom ham, at han atter aabnede dem; thi han hørte de samme Ord udtalt, som han selv havde brugt, kun i en mere myndig og dog paa samme Tid saa deilig Stemme.

Og ved Siden af Sengen stod en i hvide Klæder med Hænder udstrakte mod den lille Pige og lagde sin Haand

i hans, idet Hs straaede i hendes Vine, og en fin Rødme blomstrede frem paa hendes Kinder. Burrage saa dette saa tydelig, og godt vidste han, at de forunderlige Hænder, der var udstrakt mod Barnet, tilhørte ingen anden end den store Livgiver. Og Barnet stod op og gik bort med Manden i de hvide Klæder. Da sprang Burrage op, men der stod ingen ved Sengen, kun Rødmens fra den gryende Paaskemorgen hvilte over BARNETS Ansigt, som ellers vilde ha været sælsomt hvidt. Og paa hendes Læber laa det samme søde Smil, som Burrage syntes han saa i sit Syn. Nu kom Lægen ind, og idet hans Vine faldt paa BARNET sagde han: „Guds Haand har rørt ved hende.“

„Guds Haand er Kristi Haand,“ svarede Burrage jagte; „hun er i Sandhed opstaaet og er med ham indgaaet i det evige Liv.“ Saa gik han bort fra Hospitalet.

Fra Kirkeklokkerne tonede Paaskeforalerne, og mange Folk var paa Veien til Morgengudstjenesten.

Bludselig Løb der Angstfrig fra Mænd og Kvinder, thi en Hest kom stjørtende i vild Fart nedad Gaden. Rudsken anstrengte sig af alle Livsens Kræfter for at stanse det rasende Dyr. Selv var han ikke udsat for den største Fare; thi Gaden Løb bent frem; men foran sig saa han mange Folk, nogle gaaende tversover Gaden; andre kjørende og saa fik det være det samme med hans eget Liv. Han stod op, drog i den ene Løm af alle Kræfter; Hesten maatte tilsidst svinge til Siden, men faldt tungt og rev Vogn og Kuff med sig. Burrage saa Mandens hvide, rolige Ansigt og hans blødende Hænder, og med et kom han ihu etpar andre Hænder, der havde blødet for Menneskeheden. Men kun for et Dieblik; thi ved en uhyre Kraftanstrengelse sprang den rasende Hest op igjen. Burrage styrtede sig frem foran Hesten, og greb — han vidste ikke hvad —. Alle hans Kræfter samlede sig til en intens Anstrengelse — han følte en hvas, gennemtrængende Smerte og saa blev alt borte for ham.

Men hans faste, betimelige Greb var nok; thi mange kraftige Arme holdt Hesten stille og løftede Kunstneren op og bar ham tilbage til Hospitalet.

Flere Timer derefter aabnede Burrage sine Vine. Hans Ven Lægen stod ved hans Side; forundret over hvor han var, vilde han løfte sin Haand til sit Hoved men kunde ikke. Hvor hans Hænder skulde være, var kun indsnørrede Bunder, fra hvilke forfærdelig Smerte fljød ud til alle Legemsdele. Bludselig kom han ihu det Dieblik, da han sprang ind paa Hesten, og neppe hørligt hvissede han: „Jeg tror jeg kunde male Hænderne nu.“

„Jeg frygter for, at du ikke kan gjøre det nu,“ svarede Lægen og vendte sig bort.

Men hans Venner bragte Billedet til Udstillingen; og foran det stanjede de mange Tæskuere længe og stirrede paa den hvidklædte Kristus med det guddommelige Ansigt. Teknisk Kommentar og tom Snak var stum foran dette Billede, kun nu og da hvissede man Tilbra-

gelsen om Kunstneren, som havde søgt at lære, hvad Kristi Gænder var lige, før han turde male dem, og flere Ansfigter var mere alvorlige end ellers var Tilfældet paa dette festlige Sted, og enkelte Sjæle fyldtes med en ny Trang til efter Evne at fylde Pladsen for Kristi Gænder ved at være til Betsignelse, og ved at pege paa hans Liv og Kjærlighed.

Da denne Beretning blev gjentaget en vis Dag, stod der en Mand i Nærheden med blegt, magert Ansigt og ombundne Gænder, og disse var de sidste Ord: „Dg nu stakkels Mand kommer han aldrig til at kunne male igjen. Guds Haand hviler tungt paa ham.“

Den „stakkels Mand“ smilte og stirrede paa sine ombundne Gænder. „Men alligevel,“ hvistfede han, „jaa ved jeg, om jeg end ikke kan male; og jeg er sikker paa, Guds Gænder er Kristi Gænder, og ved deres Berørelse kommer der Glæde omend gennem Smerte, Liv omend gjennem Død.“

Endelig oprandt den Dag, da Kunstneren atter kunde begynde at male, sent og stræbsomt, men med nyt Lys og ny Glæde i Sjælen fuldførte han Billedet, og skjønt Farver og Gruppering maatte vække Beundring, fæstedes Opmerksomheden tilsidst paa det ædle Ansigt og de udstrakte Gænder idet Kristus siger:

„Se mine Gænder.“

En Japanefer om Japan.

En japaneferisk Prest, Rev. U. Kawai, som fortiden er her i Landet, blev spurgt om Tilstanden i Japan og svarede:

„Japan gjør raske Skridt henimod Civilisation. Vi har udmerkede Skoler, fri Postlevering, og indfører stadig nye Forbedringer paa alle Omraader. De gamle Religioner falder sammen, og den udenlandske Missionsbevægelse vælter over Japan. Der er nu ikke mindre end 100,000 kristne i hele Keiserriget — Frugten af firti Aars Arbeide. Fortiden er der en stor Opvaagnen paa mange Steder. En Missionær med fem Medhjælpere prædikede et Sted tre Uger, og fem Tusen lagdes til Menigheden. Paa et andet Sted resulterede et Møde i 140 Ombvendelser.“

Past. U. Kawai tænker ved Tilbagekomsten til Japan at begynde at udgive et kristeligt Dagblad. Hensigten dermed er denne, siger han:

„Vi ønsker at række Maskerne med Evangeliet. Mange forkaster deres hedenste Religion og glider bort i Fritænkeri og Gudsfornegtelse. De kommer ikke til Kirken og faar altsaa ikke høre Evangeliet. Vi har seet os om efter et kraftigt Middel, der kunde tjene til at sprede Kristendommen, og hvorved vi kunde naa den Klasse, som Kirken ikke naar. Nogle af os har læst Pastor Sheldons Bog: „I hans Fodtrin“, som er oversat paa japaneferisk; og vi føler os overbevist om, at en kristelig Avis vilde

være udmerket for os i bort Arbeide, og derfor er jeg her for at tale med Pastor Sheldon.

„Pressen er overalt en Stormagt, og hvorfor skulde ikke Japan bruge den? I Tokio med en Befolkning paa flere Millioner, er der femti Dagblade, hvoraf fire er engelske, og mange af dem er ligesaa daarlige som nogle her i Amerika. Jeg vil ikke tillade min Hustru at læse dem; thi de er ikke stiftet til at komme ind i et kristent Hjem. Planen angaaende Bladet er understøt-

En Tigger,

gammel og hjælpeløs. Missionærenes Mellemmand, Teh-uhn, giver ham Mad, kjøbt ved Mabboden bagom ham. Til venstre er en Vandbærer, som bærer Vand fra den smudsige Flod til Missionsstationen.

tet af de ledende kristne Mænd i Japan, og Missionærer og mange af de ledende Forfattere blandt kristne Japanefer har lovet regelmæssige Bidrag. Vi er forbisset om, at Planen kan realiseres.“

Babylon og Kong Nebukadnezars Palads.

Det er ikke mere end noget over hundrede Aar siden, 1778, at Franskmændene Beauchamp gjenopdagede Babylon. Siden da har der flere Gange været foretaget Undersøgelser, men disse har kun været delvis og forholdsvis lidet omfattende. En for nogen Tid siden, under Koldemey afreist thst Ekspedition agter derimod at tage fat efter en lang større Maalestok.

Babels eller Babylons Beliggenhed var paa begge Sider af Eufrat. Nu ser man høie Bakker, hvorunder Ruinerne gemmer sig. Tre af dem ligger paa den venstre Bred. Den fjerde derimod paa høire Bred. I denne har man villet se Resterne af Babelstaarnt.

Den nuværende By Gilleh ligger ved og paa Ruinerne, og den er næsten udelukkende bygget af Mursten fra disse. Den har 5000 Hus og 30,000 Indbyggere; men skjønt Husene er omgivet af vidtstrakte Gaver, hvor

Citrontræer, Daddelpalmer, Granatæbletræer og mange andre vokser i Mængde, indtager den nuberende By kun en meget ringe Del af den Plads, Oldtidens Babylon raadede over.

Floden Eufrat adskiller Gilleh i to Dele, men en Baadebro fører fra den ene Bred til den anden. Morsomt er det, at den ene Bydel kaldes Syrien og den anden Mesopotamien.

Ruinerne af Nebukadnezars Palads indtager et vældigt Gladerum. Mange Skulpturarbejder og Indskrifter er fundet paa Toppen. Som bekjendt laa de „hængende Gaver“ i Paladsets umiddelbare Nærhed. Fra disse Høiloftsfale saa man ud over den flade babyloniske Slette. Endnu er der ikke paavist Spor af de hængende Gaver; men de kommer maasse.

I Marhundreder har Egnens Befolkning slæbt Mursten fra Ruinerne til Susene i Gilleh — store Mængder

Pien-Shan,

høieste Top, 1300 Fod over Floden. De svenske Missionærers Bjerghytte sees nærmest og længere borte de norske. Siang-jang og Fancheng længst borte i Dalen. Manden er Læreren Hsu.

er forøvrigt ogsaa blevet spredt til Verdens Musæer. Sjelden er derfor vist Stenene fra noget Palads fløjet saa langt omkring til Verdens Hjørner som fra dette Kongepalads i Babylon. Endnu kan man vente at finde mægtige Restes af det Palads, om hvilket Nebukadnezar sagde: „Er dette ikke det store Babel, som jeg har bygget til et kongeligt Hus ved min Styrkes Magt og til min Herligheds Ære?“ Snart skal der forhaabentlig findes vægtige Bidrag til Belysning af den Tid, da Kong Belsazar, Nebukadnezars Søn, gjorde Gjestebud for sine „tusinde Fyrster“, da de drak af Tempelkarene fra Jerusalem. Da vil blive fremtryllet hin samme Nat, da en usynlig Haand skrev fit: „Mene, Mene tekel, upharsin!“ paa Ralkvæggen i Paladjet — da Babylon blev erobret og den mægtige Belsazar dræbt.

Der hjemme sidder de gamle to.

Den unge færdes saa viden om
Derude paa Livets Hav,
Hvor Verdens Bølger i stigende Flom
Slaar om ham i Stridens Rav.

Der hjemme sidder de gamle to
Og tænker i stille Bøn
Paa ham, der reiste fra Fædrebo
Som en agtet og elsket Søn.

Han driver derude med Folkets Strøm
Og skaffer sig Venner i Flok,
Men glemmer sin fagreste Ungdomsdrøm
I Svirebrødrenes Skot.

Men hjemme sidder de gamle to
Med foldede Hænder i Bøn
For ham, der reiste fra Fædrebo
Som en agtet og elsket Søn.

Paa Natkæfer i Sus og Dus
Han øder sin Kraft og Tid,
Mens Fremtidshaabet maa synke i Grus
Med Frugten af Fædres Flid.

Men hjemme sidder de gamle to
Med foldede Hænder i Bøn
For ham, der reiste fra Fædrebo
Som en agtet og elsket Søn.

I Lysternes Svirvel han tænker ei paa,
Hvor han synker for hver en Dag.
Han vil ikke Stillingens Rædsel forstaa
I de vilde Rydelsers Fag.

Men hjemme sidder de gamle to
I dødelig Angst og i Bøn
For ham, der reiste fra Fædrebo
Men ei længer kan kalde sin Søn.

Gud hjælpe dig unge i Livets Strid,
Naar Fristelsens Bølger slaar,
At ikke du spilder din Udsædstid,
Din rige og sprættende Vaar!

Gud hjælpe jer gamle, der sidder i Bøn
For de unge paa Livets Hav,
At aldrig I mister en elsket Søn
I farlige Tiders Rav!

Christen L. Dahler i „Den Unge's Ven.“

Trods det sidste Aar var et sjelden godt Aar fra et finansielt Standpunkt betragtet, indkom der mindre til kirkelige Gjøremaal end i de Aar, da vi havde haarde Tider. Kirkeføgningen har dog tiltaget og flere Mænd gaar i Kirke end før. Presbyterianerne og Katolikkerne har samlet ligesaa mange Penge som før, men de andre Samfund har gjort den modsatte Erfaring.

Den nyttigste Mand i New York.

Korte Træf fra Jacob Riis' Levnetsløb.

(Fortf. fra No. 5.)

Vi forlod Riis just som han var kommet til den Bestemmelse at bli Reporter.

Men først blev han Agent.

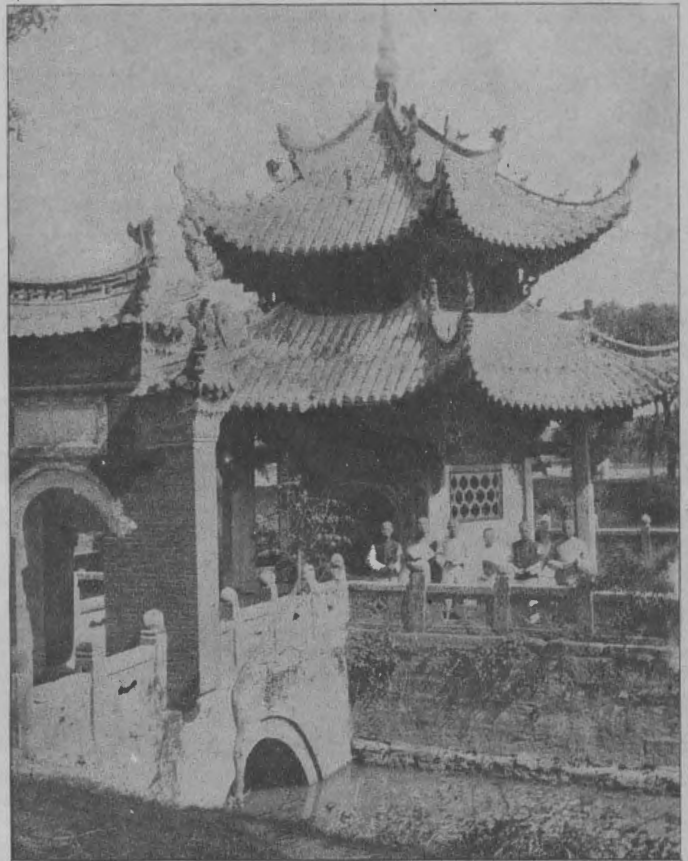
Et dansk Firma fik ham til at reise og sælge Bord for Spisestuen. Han fik med sig en stor Katalog med Billeder og Prisliste. Det gik storartet. Alle Mennesker vilde ha disse „Extension Tables“. Han for gennem den ene By efter den anden som en Storm, og Brev paa Brev sendte han til Firmaet med Bestillinger i hundredevis. Mange var bange for, at Bordene ikke var efter Beskrivelsen og Billederne, men Jacob var ikke ræd for at underskrive de strengeste Kontrakter, at de var just som han beskrev dem. Forretningen gik udmerket, og blev bedre og bedre for hver Dag. Men ikke vidste Riis, at Firmaet sendte Breve og Telegrammer efter ham af alle Kræfter med Befaling om at stanse Salget med en eneste Gang, da der var en Feil i Prislisten, saa Prisen var sat lavere, end hvad Materialet kostede. Men Riis havde Gæst og holdt paa at tage nye Bestillinger og ordentlig Løb fra By til By. Tilfældt havde han ikke flere Rejsepenge, og endelig fik Firmaet sendt ham ti Daler med Bud om at komme hjem øieblikkelig. Dette syntes Riis var meningsløst; og aldrig har ti Daler strækt sig længer end disse; han var vant med at gaa foruden Mad. Det gjaldt at sælge Bord. Han kom hjem itide til at være med at lukke Forretningen, og istedetfor den store Sum, han ventede sig i Kommission, fik han 75 Cents.

Nu sad han atter godt i det.

Mandsfraværende sad han og stirrede frem foran sig. Dinene faldt paa et Abvertissement om Strygejern. Det kostede 75 Cents at faa sig Prøvejern. Inden 10 Minuter var han paa Veien til Kompaniet. Det gik udmerket med Salget, og snart fik han Tilbud fra alle Kanter om at bli Agent. Men Riis holdt fast ved Jernene. Han gik til en Mand, som havde bestilt et Jern og spurgte, om han vilde sende efter hele Slumpen, værd 80 Daler, og beholde dem, til Riis kunde afhente og betale for et eller flere ad Gangen. Dertil var Manden villig uden at gt ham et vrangt Ord. Paa sine Reiser kom Riis til Pittsburg. En Flok Mennesker vakte hans Nysgjerrighed. Det var Auktion paa en Gæst. Pludselig fik han sliq forførdelig Lyst til at ride — ride langt udenom Byens Støb og Larm og da nogen hød 18 Daler, hød Riis 19, og næsten før Ordene var ude af hans Mund, var Gæsten hans. Saa med et gik det op for ham, hvor forførdeligt dumt han havde handlet. Hvad ialverden skulde han med Kampen? Ikke havde han lært at ride, og ikke kunde han sælge Strygejern fra Gæsteryggen. Han bandt Gæsten til en Stolpe og satte sig selv paa en Stentrappe og undredes paa, hvorledes han skulde komme ud af denne Knibe. Da kom Gæstens forrige Eier hen til ham og

spurgte, hvad som var paaferde. Da han fik det at vide, brast han i en hjertelig Latter og gav Riis 19 Daler for Gæsten. Gæsten før eller senere har han eiet en Gæst, og denne eiede han bare femten Minuter, men det var omtrent de længste femten Minuter i hans Liv.

Saa godt gik det med Handelen, at han blev tilbudt Post som Generalagent for Staten Illinois. Det hørtes gjilt ud, men de unge Mand i Vesten, som skulde være hans Agenter, var ham for skarpe og inden længe havde de bedraget ham for hver Cent, han eiede.

Familien Husus Kapel.

Tre Hundrede Aar gammelt. Udenfor Siang-jang. Rige Familier havde i Fortiden til Skik at bygge Kapeller, hvori deres Navntavler forvares og deres Efterkommere tilbeder dem.

Han blev syg, og under Sygdommen kom der Brev fra Hjemmet, at Elisabeth skulde gifte sig med en Officer i Armeen. Da vendte han sig mod Bæggen og haabede han maatte dø; men man dør ikke af Kjærlighedsforg i 21 Mars Alderen.

Da han blev frisk fik han se et Abvertissement, der tilbød en Post som Medredaktør for et Ugeblad i Long Island City. At man ikke pleier avertere for Redaktører faldt ham ikke ind. Han meldte sig og blev antaget; men da han ved Enden af den anden Uge ingen Betaling fik, og forresten var overbevist om, at han ingen kunde faa, fandt han Veien tilbage til New York.

Han havde en Hund; den kunde han ikke skilles ved, skjønt den spiste op næsten alt, hvad Riis fortjente som

Bogagent. Som han en Aften sad paa en Stentrappe og tænkte over, hvor aldeles forfeilet hans Liv havde været og var, kaldte nogen ham ved Navn. Det var Principalen for en Skole, som Riis havde frekventeret en Tid. Da han fik høre om Guttens Stilling, spurgte han, om han ikke havde lyst til at bli Reporter, en Stilling for en saadan var ledig, som han kunde anbefale ham. Gunden skulde faa Plads hos hans Belgjører. Den Nat traffede Riis med Gunden op og ned Broadway og tænkte over det hele. For anden Gang var der udstrakt en Saand og reddet ham fra Ruin. „Dg jeg vidste det var hans Saand, hvis Vilje jeg nu begyndte at bryde mig for i Idmængde, og for hvem jeg hidtil havde været en fremmed.“ I Skyggen af „Grace Church“ hørte han sit Soved mod Stenvæggen og bad om Styrke til at udføre det Arbeide,

En Krigsgud.

Den er af Gids og oite Fod høi.

han saa længe havde tragtet efter, og som han nu skulde faa Lov at begynde. Dg saa kom der en anden Tanke: Hun var endnu ikke gift! Næste Morgen vaskede han sit Ansigt i Sundetrauet og gik ind paa Aviskontoret og meldte sig til Redaktøren. Han stirrede hvast paa ham, og sa han kunde forsøge. Han bad Riis sidde ned og vente til han fik ham anvist sit Arbeide. Saaledes var han da introduceret til „Newspaper Row“, hvor han siden har arbeidet i 27 Aar, og som har været ham som et Eventyrland. Han blev ordret til at overvære og beskrive et Middagselskab. Lugten af god Mad slog ham imøde, men skjønt det var tredie Dagen siden han havde spist noget, følte han ikke stor Hunger. Han var kommet forbi det Stadium.

Da han havde skrevet sin Rapport sagde Redaktøren kort:

„Kom hber Morgen Kl. 10 præcis.“

Han kjendte en dansk Familie, som levede i øverste Etage paa en Bygning. Did gik Riis sent paa Aften. Nu havde han Arbeide og kunde betale for sig. Paa Trapeterrinene besvimte han, og laa der til man snublede mod ham og bar ham ind.

Saaledes blev Jacob Riis Avismand.

Dg han fastede sig ind i Arbeidet med Liv og Sjæl. Hun var endnu ikke gift. Det var det, som gav Kraft til Arbeidet. Han fik Ros for sit Arbeide. Det var ikke saa nøie, hvorledes han skrev, som hvad han skrev, og en ypperlig Evne havde han til at finde Nyheder. Han levede godt, men glemme kunde han ikke, naar han sad i Selskaber foran bugnende Borde, de mange som traffede udenfor forfrosne og sultne. Dg de gamle Tenementhuse, hvor han vidste Nøden var stor, glemte han ikke, og Tiden skulde nok komme, da Verden skulde faa vide om Tilstanden der.

Efter en Tid fik han sig tilbudt en Post som Redaktør for et lidet Blad. Han antog Tilbudet og kjøbte tilslut Bladet. Han kom snart i Ugreie med Politikkerne; thi Riis lod sig ikke kjøbe, og ræd var han ikke for at fortælle om deres raadne Uffører. Folket likte dog Bladet og det gik Riis godt.

Saa skrev han Brev til Elisabeth. Nu gik han i nærvær Spænding i lang Tid. Langt om længe kom der Svar, og hvad Svaret var kan man gjette sig til, naar Riis fortæller, at han faldt paa Knæ og takkede Gud inderligt for Lykken og Solskinnet, som nu var kommet ind i hans Liv. Han solgte Bladet for stor Pris og strøg til Danmark med første Vaad.

Zuleaften nærmede Jacob sig sit Hjem i Ribe, Danmark. Han havde sendt et Telegram til Elisabeth, og Telegrafisten havde været saa venlig at fortælle sine Venner om Telegrammet, og inden nogle saa Timer vidste hele Byen, at Jacob var paa Veien hjem for at tage Elisabeth med sig til Amerika som sin Husfru. At Glæden blev umaadelig stor i hans Hjem behøver vi neppe at nævne; men Jacob havde ikke været hjemme mange Timer, før han sagde, at han maatte gaa ud et Grinde. Moderen spurgte, om ikke nogen af Brødrene skulde gaa med ham; men som ventelig kan være foretrak han at gaa alene. Hvem Grindet gjaldt behøves ikke at fortælles.

En Dag i Mars var Domkirken stoppende fuld. Fra tidlig om Morgenen havde der været en stadig Strøm af Fattigfolk op til „Paladset“ og alle blev rigelig bevertet. Dg da Brudeparret kom fra Kirken aabnedes Paladsets Døre paa vid Bæg for Lømmersmandsgutten. Dg naar saa Farvel var sagt til Slegt og Venner, og de kjørte gennem den gamle By, havde Borgerne sat brændende Lys i Binduerne for at lyse det unge Par paa Veien. Det bar nu ud i den vide Verden, og Jacob var lykkelig.

Ankommen til Amerika levede de nngifte ganske bra. Som Redaktør og Reporter tjente Riis nok til dagligt Brød. Da han et halvt Aar havde arbeidet for „Tribune“, tænkte han det var bedst at slutte og søge Arbeide et andet Sted. Han skrev sin Resignation og lagde den paa Redaktørens Bord; derefter gif han ud et Grinde. Kommen tilbage, saa han, at Brevet indeholdende Resignationen laa der endnu uaabnet. Han kom da paa den Tanke, at det var bedst at vente en Tid endnu, kanske noget kunde indtræffe, som vilde forbedre hans Kaar. Han rev Brevet istykker netop som Redaktøren kom ind.

Den samme Dags Aften kom Riis løbende af alle Kræfter hen imod Kontoret. Han havde overværet et Møde og maatte nu skynde sig med at faa sin Rapport ind i Bladet. Just som han dreiede i fuld Fart rundt Sjørnet rendte han bums imod en Mand, saa denne for overende. Til Jacobs ubeskrivelige Forfærdelse opdagede han, at det var selveste Redaktøren han havde rendt overende. Nu tænkte Riis det havde været ligesaa godt, om han havde ladet sin Resignation ligge paa Redaktørens Bord.

Paa Redaktørens forbitrede Spørgsmaal, hvad dette skulde bethyde, svarede Riis, at han sprang saa fort for at han kunde komme der itide.

„Springer du altid sli, naar du er ude efter Nyheder?“

„Ja, naar det er saa sent som nu,“ svarede Riis.

„Well, næste Gang du springer rundt Sjørnet bør du tage Rev i Seilene, og fremfor alt rend ikke Redaktøren overende igjen.“

Næste Morgen tænkte Riis, det vilde bli hyggeligt for ham.

„Mr. Riis,“ begyndte Redaktøren, „du stødte mig omfuld igaarfveld.“

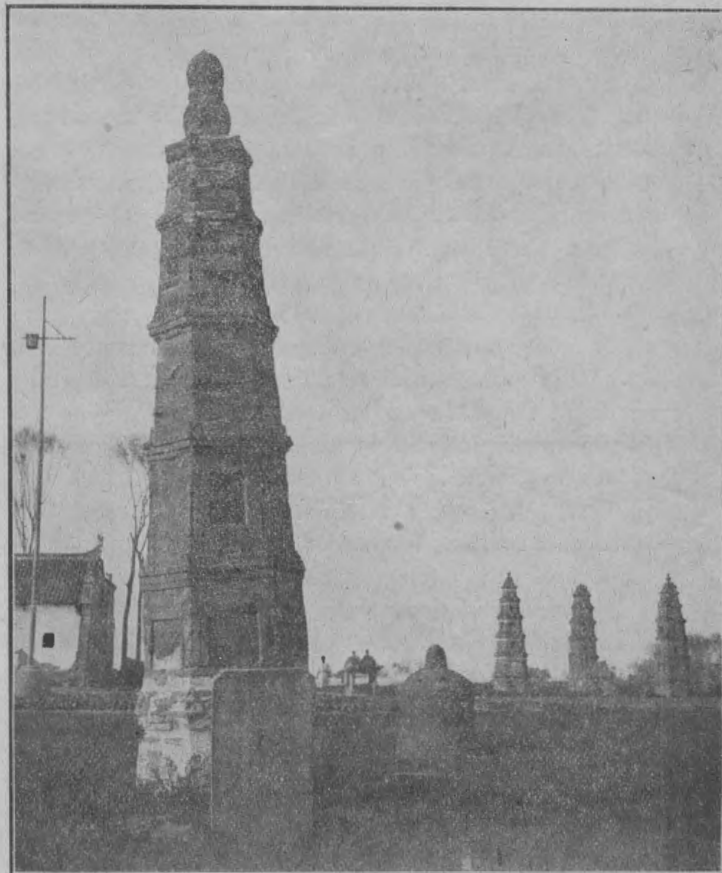
„Ja, men —“

„Det var bakkert gjort af en Reporter det. Vi maa se til at ikke dette gjentager sig. Vor „Police Reporter“ er reist fra os. Seg vil lade dig tage hans Plads. Da kan du saa springe alt du lyst. Den Stilling trænger en Mand, som kan springe godt, samt fortæller Sandheden og som staar saa paa sit. Der vil være nok af Slagsmaal der; men slaa ikke en Mand ned, uden det er nødvendigt.“

Med denne Introduction sendtes Riis til „Mulberry Street“, hvor han skulde finde sin Livsgjerning. Det er nu 23 Aar siden han begyndte der. Han vidste at dette var den vanskeligste Plads for nogen Reporter. Han havde hørt om og kjendte til de voldsomme Kampe, som fandt Sted mellem Reporterne for Byens Dagblade og det var derfor ikke med videre glade Tanker han tog op Arbeidet.

Riis vil ikke rose sig af at han er videre rar til at holde Bøn offentlig. Han ønsker han var det, siger han. Men paa samme Tid bekjender han, at han i alle disse Aar har aldrig begyndt at skrive Beretning om noget, som han ansaa var sin Pligt at skrive, uden at anraabe

Gud om Hjælp, og ikke vil han tro, at hans Beretninger er daarligere af den Grund, heller bedre. Derjom han ikke kunde gaa iveri paa denne Maade, vilde han slet ikke gaa iveri. Men før han tog fat paa dette Arbeide, der skulde bli af saa stor Betydning for Byen New York og

Monumenter nær Fancheng.

Foran det nærmeste Monument staar en Stentable, hvis Inscription omtaler, at i dette Monument opbevares Asten af en Mand, som for tre Hundrede Aar siden lod sig levende brænde i det Gaab, at han derved kunde forhverve sig Salighed.

mange Tusinder af dens Indvaanere, sendte han følgende Telegram til sin Husfru:

„Udnævnt til Police Reporter. Femogthve Dollars pr. Uge. Hurrah!“

Han vidste det vilde glæde hende.

(Fortsettes.)

Norges kristelige Ungdomsforbund tæller nu 335 Foreninger med over 32,000 Medlemmer. Af disse er der 30 Ynglingeforeninger, 40 unge Kvinders kristelige Foreninger og 265 Ungdomsforeninger. 28 Foreninger har eget Hus til en samlet Værdi af ca. Kr. 819,000, hvorpaa der dog hviler adskillig Gjæld. Der er anjat 14 Lønnende Foreningssekretærer, 1 Kredsesekretær og 2 Forbundssekretærer. 13 Foreninger udgiver trykt Maanedssblad.

Træffuglenes Vandringer.

Af Dr. F. S. Knowlton. Ansat ved de Forenede States Nationalmuseum.

Den pludselige Ankomst af visse bekjendte Fugle om Vaaren og deres Forsvinden ud paa Høstkanten har til alle Tider været Gjenstand for Jagttagelse og Studium. Siger Jeremias: „Endog Storken under Himmelen kjender sine bestemte Tider, og Turtelduen og Svalen og Tranen tager Tiden iagt, naar de skulde komme.“

Mange merkelige Spekulationer har været fremsat om denne regelmæssige Kommen og Gaaen. I Begyndelsen af det 18de Aarhundrede skriver en Forfatter, at Fuglene om Høsten drager til Maanen. Han antog, at det vilde tage dem omtrent to Maanedes Tid at naa frem, og at de ikke følte nogen Trang efter Føde, naar de kom ovenfor de lavere Luftlag. Og om nu nogen skulde indvende, at Afstanden er for stor, saa svarer han, at der udentvil mellem Jorden og Maanen er mange smaa Kloder eller Himmelleger, der tjener til Hvilested for Fuglene, just som der er Klipper og Skjær i Havet, der klarligen er til ingen anden Nytte end denne, at Sjøfuglene der kan hvile og udklække sine Æg.

Neppes mindre forunderlig er den mere almindelige Forklaring, at Fuglene overvintret i hule Træer, i Klipper og Guler og at Svalen overvintret i Sølen paa Bunden af Indsjøer og Vandpytter. Bekjendte Videnskabsmænd troede helt op til nogle faa Aar siden, at Svalerne laa i Dvale i Sølen, og 1879 skriver en af dem, at midt paa Vinteren fandt man to Svaler paa Bunden af en Bæk i Staten Maine, og at de tinede op inde i Huset og fløi omkring.

Disse latterlige Ideer har nu lidt efter lidt været Bladsen for mere fornuftige Forklaringer, og i vor Tid har man god Rede paa, hvor de fleste Fugle opholder sig det hele Aar. Men skjønt man har studeret Træffuglenes Vandringer et helt Aarhundrede, er man neppe kommen indenfor Grænsen paa dette indviklede og fængslende Studium.

Her skal nu paapeges nogle af de vigtigste Resultater, man er kommen til. Det er en almindelig Mening, og det er ogsaa den korrekte, at Træffugle er saadanne Fugle, som regelmæssig begiver sig til et vist Sted for at lægge Æg og føde sine Unger, hvorefter baade de gamle og unge Fugle trækker sig tilbage til et andet og som oftest ganske forskjelligt Sted, hvor de holder til, indtil der atter skal lægges Æg. Træffuglene kan inddeles i to Klasser:

1. De, som kommer om Vaaren, stanser over Sommeren og trækker sig tilbage om Høsten.

2. De, som passerer forbi om Vaaren til Udklækningssteder nærmere Polen og som atter farer forbi om Høsten.

Med Hensyn til denne Banes eller Instinkts Oprindelse har der været fremsat mange Teorier. Den mest

rimelige Teori er denne, at disse Vandringer begyndte med Søgen efter Føde. Det vil sige, naar det blev skralt med Maden, vandrede de bort fra det Sted, hvor de var opdrættet og søgte efter Mad paa andre Steder for efter en Tid at vende tilbage til sit Fødested. Disse Vandringer blev længere og længere, og tilsidt vendte de tilbage til det gamle Hjem kun i Udklækningsstiden. Dette fortsatte indtil disse Vandringer blev en fastslaaet Bane eller et Instinkt.

Man er nu overbevist om, at Fuglenes Vandringer foregaar om Natten og særlig i klare Nætter. Kun nogle faa Sorter saasom Vender, Traner, Høg og Svaler „trækker“ om Dagen, og disse Fugle er, som man vil se, enten graadige Fugle eller saa flinke til at flybe, at de er ganske trygge for at bli fangne. Men den store Høb af Sangfugle, Spurve, Finker, Drosler, Spætter trækker om Natten. I klare, stille Nætter, naar disse Vandringer foregaar, kan man høre Fugle kalde til hverandre oppe i Luften og som ogsaa kan sees gennem store Riffelter. Den ene Dag kan der ikke findes en Fugl i visse Skove og Buske, men næste Morgen kan de være aldeles levende med Fugle, som altsaa er kommet om Natten. De finder sig Føde og hviler om Dagen, men næste Nat, om Veiret er gunstigt, forsvinder de. At det er kun paa klare Nætter de drifter sig afsted viser sig derved, at i klare Nætter er det kun saa Fugle, som slaar sig ihjel mod Tårntårne eller høie Monumenter, hvori- mod i Nætter, der begynder klare og senere blir mørke og regnfulde, Tusinder blir forvirret og styrter mod disse Forhindringer. Saaledes blev 1,500 Fugle fundet døde ved Foden af Bartholdi Statuen i New York Havn en Morgen.

Hvor høit Fuglene flyber over Jorden har været Gjenstand for megen Jagttagelse. Den første Jagttagelse var ganske tilfældig. Natten den 19de Oktober 1880 blev Mr. W. Scott sammen med nogle andre vist de store Riffelter i Princeton, New Jersey. Ved at stirre paa Juldmaanen lagde han Merke til et stort Antal af Smaafugle, der fløi forbi og hvoraf han kunde kjende flere. Saavidt han kunde forstaa fløi de mellem en og to Mile høit.

Senere har mange andre iagttaget Fuglenes Flugt paa samme Maade. En af de bedste Jagttagelser blev gjort af Mr. Chapman, da han sammen med nogle Kamerater tilbragte Natten i Bartholdi Statuen. Veiret var overmaade gunstigt, da der var klart den første og sidste Del af Natten, med en Regnstorm midt paa Natten, der varede tre Timer. Saa tidlig som Kl. 8 kunde man høre og se Fugle rundt Dyset. De kom alene, i smaa Flokke, eller i Tusinder, var slynlige for et Øieblik og forsvandt saa i Mørket. „Fuglene kvadrede og kaldte til hverandre uafsladelig. Undertiden naar kun nogle faa kunde sees, kunde vi høre Hundreder ude i Mørket; Luften var fuld af Sangernes læpende Noder og af Droslernes bløde Bljstren, og ingen Tid paa Natten var der ganske stille.“

Den sidste Jagttagelse blev gjort af Mr. Libby i Madison, Wisconsin i September 1897. Paa en Nat tællede han 3,800 Fuglestemmer. Det var naturligvis umuligt at tælle, hvormange Fugle drog forbi, men disse Stemmer var overmaade virkningsfulde. Siger han: „Intet uden en Oplevelse af lignende Karakter kan bibringe et Indtryk som denne Jagttagelse. Luften syntes til sine Tider at være levende af usynlige Fugle, idet deres Stemmer lød snart svage og langt borte, snart skarpe og lige i Nærheden. Alle Slags Fuglestemmer lød i Mørket. Grove Stemmer fulgtes af de mest musikaliske, høje Stemmer lød langt borte i Natten eller lige i Nærheden, medens de smaa Sangfugles Fløiten lød fra alle Kanter. Af og til kom en hel Flok af samme Slags Fugle indenfor Hørevidde og passerede forbi i en tæt sluttet Orden. Det store Rum i Luften var fyldt af Liv. Alene eller i Grupper — større eller mindre — eller sjældnere i store Flokke fasede disse Myriader mod Syden.“

Nogle Fugle, som f. Eks. Vender flyver saa fort som 90 Mil i Timen; Duer kan flyve 55 Mil i Timen; men iheletaget er Træfuglenes Flugt ganske sen. De tager sig ofte god Tid. Ved at iagttage 48 forskellige Slags Fugle i 1883 fandt man ud at gennemsnitlig bevægede de sig bare 27 Mil om Døgnet. Dette Resultat kom man til ved at lægge Merke til hvad Tid Fuglene ankom til to forskellige Steder.

En af de mest forunderlige Ting i Forbindelse med Træfuglene er de regelmæssige Ruter, som de følger Nar efter Nar. Endel af de Arter, som holder til i Europa om Sommeren, men som om Vinteren holder til i Afrika, flyver altid over Middelhavet, hvor der er længst mellem Land. Denne Merkelighed forklarer man paa denne Maade: I ældre Tider var Afstanden fra Land til Land paa langt nær ikke saa stor som nu; den var igrunden mindre end paa de fleste andre Steder; og Træfuglene pleiede da at flyve over Havet paa dette Punkt. Men lidt efter lidt sank Landet og kun en Klippe eller Ø stak op her og der. Fuglene fulgte fremdeles den samme Rute, og endog efter alle Øer var sunkne under Overfladen, fløi Fuglene over paa samme Sted. Det var blevet dem en Vane.

Lidt om hvor de mest bekjendte Fugle holder til om Vinteren vil være af Interesse just nu, da vi med Glæde venter paa deres Ankomst. Den saakaldte „Bobolink“ reiser lige til Kuba og Central Amerika. Den velkjendte „Catbird“ overvintret i de sydlige Stater, paa Kuba eller i Panama. Svallerne reiser langt ned i Syd Amerika. Af de mange Slags Spurve findes de fleste i Mexico, i Central Amerika, eller i nordre Syd Amerika.

Men naar Spørgsmaalet blir, hvorledes disse smaa Tingelser kan finde Vej over Land og Hav tusinde Mile og helt hen til sit Fødested, da kan man intet Svar give. Det er en af Hemmelighedernes Hemmelighed. Man kalder det et Instinkt. Nogle kalder det den sjette Sans. Denne Evne til, at finde Veien hjem er ganske udviklet ogsaa hos andre Dyr og endog hos uciviliserede Folk.

Ord uden Birkning.

En ivrig ung Mand, som ansaa sig selv for grundig ombendt, kom en Dag til en Ven af mig, skriver Juncke.

Han fortalte, at han Dagen i Forveien havde gaaet en lang Strækning med gamle Peter M., og havde benyttet Leiligheden til meget alvorlig at tale med ham om Guds Kjærlighed og foreholdt ham dens store Spødm. Den gamle havde imidlertid været uimodtagelig for hans Formaninger og havde svaret:

„En stakkels gammel Mand som jeg, som gaar krumhøiet under min Byrde, mit tunge Brændeknippe; som jeg med stor Nøie har plukket sammet, merker just ikke stort til Guds Kjærlighed.“

„Hvilken skrækelig Forhærdelse,“ tilspøiede den unge Mand ivrig, idet han meddelte ham disse Ord. Min Ven svarede ham imidlertid, at han fandt det ganske naturligt, at hans Anstrengelser ikke havde ført til noget andet Resultat.

„Naturligt!“ raabte den unge Mand forundret, „hvor kan De tale saa; jeg har jo ganske enfoldig og skriftmæssigt forklaret ham Evangeliet?“

„Og dog,“ svarede min Ven, „maatte den arme Mand ligesuldt sukke under sin Byrde. Havde De derimod taget den fra ham og lagt den paa Deres egen Skulder, vilde han uden Tvil have stjænet deres Ord Opmerkksomhed. Har man først smagt, hvad Kjærlighed er, tror man lettere paa den.“

Myre-Intelligents.

I „Dyrevennen“ skriver en Indsender følgende Træf om Myrens Levevis, som har Interesse nok til at komme videre omkring.

Jeg sad en Dag og studerede Livet i en Tue, da jeg blev opmærksom paa en Myre, som styrede sin Vej mod en død Gedehams. Myren undersøgte med stor Omhu det døde Legeme og fjernede sig derpaa ilskærdig, men kom tilbage med en hel Trop af sine Lige. Nogle af disse begyndte straks at æde af de bløde Legemsdele, hvilke ikke egner sig til Opbevaring, medens andre gav sig i Lag med at fraskille de faste Partier for at føre disse disse til deres Magasiner. En af de smaa Arbeidere fik den ene Binge som sin Lod, men knapt havde den fjernet sig med sin Byrde nogle Centimeter fra Stedet, førend et Vindstød søiede den et godt Stykke tilbage. Efter nogle fortvilede Anstrengelser, som ikke førte til noget Resultat, samlede den paa Bingen de største Sandskorn den var istand til at løfte, øiensynlig i den Hensigt at forebygge, at den førtes bort af Vinden, og opsogte derpaa tre Kamerater, som den lod til at sætte ind i Situationen. De tog alle fat paa Bingen paa den ene Side, hvor den store Nerve ligger, og rullede den sammen som Flag omkring Stangen. Siden, da de med Ryggeredskaberne havde delt Kullen i tre Dele, transportererede de den med Lethed til Tuen.

Daardigt.

Naar Baaren aander paa Li og Fjeld
 Og vækker Urterne af Dvalen,
 Da dufter sødt fra hvert Bakkehæld
 Bel Tusen Blomster gennem Dalen.
 Men af dem alle er dog fagrest en,
 Den glinser fjer foruden Blet og Men
 Og aander ud et Sommerbud:
 Ronballen, Blommernes Blomme.

Den sprer helst paa et enligt Sted,
 Hvor Bakken luner for Vinde;
 Men Duften lokker dog hen dit Fjed,
 Hvor du dens Rlynge kan finde.
 Der staar den, skjult bag det brede Blad,
 Og høier bli mod Jord sin Klokkead —
 O, se dens Kind, hvor Lys og Lids!
 So, den er Blommernes Blomme!

S. M o e.

*

Skjøn er Baaren i vort Norges Dale,
 Herligt feirer her dens blide Magt:
 Jorden vaagner af sin lange Dvale;
 Snart den klæder sig i blommet Pragt.
 Løste Floder ned mod Havet danse,
 Fossen synger herligt i sin Kraft:
 Oberalt strør Livet sine Kranse,
 Gyder oberalt sin Tryllesaft.

M. S. M o n r a d.

*

Velkommen, Verkelil! Jeg ved ei Strengespil
 Saa sød og rent og jublende saa vide
 Som disse Tonedrag, de glatte Klokkeslag,
 Der ringer Baaren ind ved Vintertide.

Du sværmer ikke vildt, du fredser ikke snildt,
 Vil intet Rov i dine Brødres Brimmel;
 Du flagrer ikke om, men freidig, friff og from
 Du gaar den lige Wei fra Jord til Himmel.

Ei svimler du derved, men daler trøstig ned,
 Med til din Græstørv og din lille Mage;
 I Høihed som i Fald du følger tro dit Kald,
 Og derfor har I vel saa glade Dage.

C h r. R i c h a r d t.

*

No libnar det i Lundar,
 No laudast det i Lid
 Den heile Skapning stundar,
 No fram til Sumars Tid.
 Det er vel fagre Stunder
 Naar Baaren kjem her Nord
 Og atter som eit Under
 Nytt Liv av Daude gror.

B l i r.

Op al den Ting, som Gud har gjort, hans Herlighed at
 prise.

Det mindste han har skabt er stort, og kan hans Magt
 bevise.

Gif alle Konger frem i Rad i deres Magt og Vælde,
 De mægted ei det mindste Blad at sætte paa en Nælde.
 Sa alle Engles store Kraft, som Himmelsepter føre,
 Har ingen Tid den Evne havt, det mindste Støv at gjøre.
 Det mindste Græs jeg undrer paa i Skove og i Dale;
 Hvor skulde jeg den Visdom faa, om det kun ret at tale?
 Hvad skal jeg sige, naar jeg ser, at alle Skove brimle,
 De mange Fuglesving, der fter op under Herrens Himle?
 Hvad skal jeg sige naar jeg gaar blandt Blomsterne i
 Enge,

Naar Fuglesangen sammenslaar som tusen Harpestreng?
 Hvad skal jeg sige, naar jeg ser, hvor Stjerneflokten
 blinker,

Hvor mildt enhver imod mig ler og op til Himlen vinker?
 Hvad skal jeg sige? — mine Ord vil ikke meget sige;

O Gud, hvor er din Visdom stor, din Godhed, Kraft og
 Mige!

Allt det, som haver Nande, skal sin Skabers Pris betegne;
 Hans Lob skal fylde Bjerg og Dal og alle Verdens Egne.
 O, priser Gud paa denne Jord, hver, som har Sans og
 Tunge!

Og al den Del, i Himlen bor, vor Skabers Lob at sjunge.
 Stem, Slegters Hær paa denne Jord, med Frydetoner
 sammen:

Halleluja! vor Gud er stor! Og Himlen svarer: Amen!

B r o r s o n.

Jødemissionen bærer Frugter.

Ikke mindre end mellem 300 og 400 af de engelske
 Prester stammer fra Israel; selv engelske Biskoper er af
 jødisk Herkomst. Den lutheriske Kirke i Bayern har 7
 Prester, i hvis Arer der flyder jødisk Blod.

En liden, uanselig Mand var det, som i sin Tid dag-
 lig vandrede gennem Berlins Gader hen til det dervæ-
 rende Universtitet. Tusinder og atter Tusinder af stude-
 rende sad ved hans Fødder, og endnu flere er det, som
 den Dag idag læser hans Skrifter; vi mener Professor
 i Kirkehistorie Dr. Neander. I Kjøbenhavn stod den jøde-
 kristne Dr. Fr. A. Phillippi som Professor ved Univer-
 sitetet og førte Tusinder af unge Mænd ind i Bibelen og
 vor evangelisk-lutheriske Kirkes Troslære, og han gjorde
 det endnu efter sin Død gennem sine fortreffelige Skrif-
 ter. I det nordlige Europa, i det norske Kristiania, sam-
 lede den jødekristelige Professor i Teologi, Dr. Caspari,
 en lærd af første Rang paa den ældre Kirkehistories Ge-
 bet, en stor Skare frelsesøgende og lærelystne Studenter
 omkring sig for at føre dem ind i Guds Ord og dygtig-
 gjøre dem til at gaa ud som Evangeliets Prædikanter.
 Man siger derfor ikke, at Jødemissionen ei bærer nogen
 Frugt.

De to Brødre.

Ottende Kapitel.

Omtrent en Uge efterat Mr. Wyndham var reist, traf Sir Ebelyn en anden Ven af sig, en Mr. Lindsay, som boede i Arcester, en By omtrent en Milsvai fra Alliston. Hans Far og Sir Hugh havde været gode Venner, og Sønerne var ofte kommen sammen. Sir Ebelyn bad ham komme til Alliston fra Lørdag til Mandag, da hans Forretninger som Bankdirektør optog ham hele Ugen igjennem. Og fra nu af blev det en næsten afgjort Sag, at han spiste Middag paa Alliston hver Lørdag og blev der til Mandagmorgen. Han var en skarpsindig og satirisk Mand med skarpe regelmæssige Ansigtstræk og kolde gennemtrængende Øine; han havde ogsaa Ord for at være et vittigt Hoved, og vist er det, at de fleste af hans Venner — Sir Ebelyn ikke undtagen — undertiden næsten var bange for hans tvetydige Spøg og sarkastiske Bemærkninger. Willy følte fra det allerførste et instinktmæssig Mishag og Frygt for ham; han kunde neppe have sagt hvorfor. Mr. Lindsays spydige Gentyndninger til og Latterliggjørelse af, hvad der er helligt, forvirrede og foruroligede ham i høi Grad; han kunde ikke forstaa det, og det bedrøvede ham at se, at Ebelyn ikke lod til at misbillige det. Mr. Lindsay saa tydelig, at det berørte Willy ubehageligt, og det irriterede ham. Ebelyn bemærkede det ogsaa, og var undertiden selv halvt ærgerlig. Barnets tause Protest kan maasse — uden at han selv forstod det — have gjort ham lidt urolig, og dette gjorde ham igjen pirrelig. Ethvert Tilfælde følte Willy, at naar Mr. Lindsay var der, var Ebelyn altid mere tilbøielig til at gaa irette med ham og til at le af hans Skrupler. Mr. Lindsay paa sin Side benyttede enhver Anledning til at indprente ham Vigtigheden af ikke at give efter for ham, som han udtrykte det; med andre Ord ikke at godkjende de Principer, som Willy med sin strenge skotske Opdragelse ansaa for saa usigelig vigtige.

„Jeg forklæder ham ikke; det kan jeg forsikre dig,“ kunde Ebelyn indvende. „Wyndham pleiede at sige, at jeg undertiden var for streng mod ham; og han er et saa snilt og medgjørligt Barn og saa glad i mig, og hvorledes skulde jeg da kunne behandle ham anderledes?“

„Ja, det er altsammen godt og vel, saalænge din Mening ikke kommer i Strid med hans; du vilde finde ham alt andet end medgjørlig, kan jeg forsikre dig, hvis du forsøgte at modsætte dig nogen af hans forunderlige Sæder.“

Ebelyn vilde ikke for et Øieblik indrømme dette; og dog gjorde disse Gentyndninger, der saa ofte blev gjentaget, lidt efter lidt sin Virkning. En Søndageftermiddag, da de flentrede omkring sammen i Parken, kom

deres Samtale hen paa Spittlæsning, og Ebelyn bemærkede: „Har du nogensinde hørt Willy læse høit? Det er overmaade morsomt. Han har endnu ikke ganske mistet sin skotske Akcent og lever sig saa ganske ind i, hvad han læser. Skaar læste han lidt for mig af en meget vittig og aandrig Bog, som netop er udkommen. Bogen er idetheletaget naturligvis altfor høi for ham; men de saa Steder lod han til at opfatte til Fuldkommenhed.“

„Nei, jeg har aldrig hørt ham,“ sagde Mr. Lindsay leende, „og faar ham heller ikke at høre denne gang, da jeg skal reise Mandagmorgen.“

„Jeg skal lade ham læse det iaften efter Middagen, hvis du har lyst.“

„Iaften? Jeg tror neppe, du vil faa ham til det, Alliston. Det er Søndag, ved du,“ tilføjede han med en spodsk Betoning af det Ord.

„Ingen Fare for det, tænker jeg, naar jeg siger ham, han skal gjøre det,“ svarede Ebelyn smilende.

Om Aftenen, da Damerne havde trukket sig tilbage efter Middagen, stod Willy som sædvanlig ved Siden af Ebelyn. Han havde ganske glemt Eftermiddagens Samtale; men Mr. Lindsay, der ikke havde det, bemærkede: „Apropos, sagde du ikke, Willy skulde læse noget for os iaften?“

„Jo, jeg havde glemt det. Willy,“ sagde han og vendte sig mod ham, „gaa ind i Biblioteket og hent den Bog, hvori du læste for mig igaar. Du ved, hvilken jeg mener?“

„Ja, jeg ved det, men —“ og han gjorde ikke Mine til at gaa.

„Hvorfor gaar du da ikke straks?“ sagde Ebelyn utaalmodig; for han vidste, at hans Ven lagde nøie Merke til, hvad der foregik, for at se, om han virkelig fik sat sin Vilje saa let igjennem, som han havde troet.

„Ikke iaften, Ebelyn?“ bad Barnet. „Hvilkensohelst anden Dag, men jeg kan ikke læse det iaften; bed mig ikke om det!“

„Dg hvorfor ikke iaften?“ sagde Ebelyn, bestemt paa ikke at ville forstaa Grunden, skjønt han vidste det meget godt. Willy forstod, at han maatte sige det ligeud.

„Fordi — fordi det er Søndag,“ sagde han nglende, „og det er ikke rigtigt at læse den Slags Bøger om Søndagen.“

„Dg tør jeg spørge, hvem der skal være Dommer med Gensyn til, hvad der er rigtigt eller urigtigt, du eller jeg? Lad mig ikke høre mere saadant Brøvl, Willy. Jeg ønsker, at du skal gjøre det, og det er fuldkommen nok for dig; tving mig ikke til at sige det endnu en Gang.“

„Jeg kan ikke, jeg kan ikke,“ vedblev Willy og brast i Graad. „Hvis du bare vilde vente til imorgen!“

„Du skal alligevel gjøre det idag, det kan jeg forsikre dig!“ sagde hans Bror, der nu blev vred. Men da han ikke vilde fortsætte denne Strid i en tredie Person's Nærværelse, tilføjede han: „Gaa ind i Studerbærelset

nu og betænk dig lidt; men huff, jeg er ikke at spørge med!"

Modfalden og ulykkelig listede Willy sig bort. Evelyne havde aldrig talt saaledes til ham før; hans Tone sagde ham tydelig nok, at han vilde adlydes, og han frygtede hans Bredde mere end alt andet i Verden. Det var meget håardt ikke at kunne give efter! „Hvad skal jeg gjøre?" sagde han til sig selv. „Hvad kan jeg gjøre? Jeg tør ikke adlyde ham i dette! Na, hvorledes skal jeg kunne holde ud, at Evelyne er vred paa mig?" Og han hulkede, som om hans lille Hjerte skulde bryde.

Da Willy havde forladt Værelset, udbroød Evelyne: „Jeg vilde give hundrede Kroner til, at jeg ikke var kommen i denne Strid med Barnet, for nu kan jeg ikke trække mig tilbage!"

„Nei, det haaber jeg, du ikke gjør! Sagen er, min gode Ven, at du allerede har givet altfor meget efter for ham. At tænke sig, at et Barn i hans Alder vover at udtale sin Mening paa en saadan Maade! Var han min Gut, jeg skulde lære ham at bøie sig for mig og opgive alle saadanne absurde Ideer!"

„Jeg tviler ikke om det," svarede Evelyne lidt aandsvarende; men da han opfangede det strenge, haarde Udtryk i Mr. Lindhays Tone, følte han sig uendelig lettet ved Tanken paa, at Willy ialfald var vel forberet i hans egne Hænder.

„Jeg vil være bestemt," sagde han, idet de reiste sig fra Bordet; „disse absurde Skrupler med Hensyn til Bagateller vil jeg ikke tillade ham at give efter for. Men nævnt intet om dette, George; jeg vil nødig, Tante Cairne skal vide noget om det."

„Nei vist ikke; Lov mig bare at være fast, hvad du end gjør!"

En besynderlig Ubished og Tvil greb imidlertid Sir Evelyne, da han gik gennem Hallen, og bragte ham næsten til at vakle i sin Beslutning. Hvis han havde været overladt til sig selv, havde han rimeligvis ikke handlet, som han nu gjorde; men Mr. Lindhays Indflydelse over ham var stor, og han vilde ikke, at han skulde anse ham for svag eller vankelmødig, men haabede imidlertid oprigtig, at Willy nu var kommen til Fornuft. Stor var derfor hans Skuffelse og Overraskelse ved at finde ham ligesaa bestemt som nogensinde. Evelyne var meget taalmodig med ham; men saavel Overtalelser som Trusler var forgjæves, skjønt han sagde ham ligeud, hvad han havde ivente, hvis han ikke gav efter. Og da hans Bror til sidst, skjønt nølende, skred til at udføre sin Trusel, var hans barnlige Fortvivlelse overvældende, hvor kjæft han end bar sin Straf. Det kostede ogsaa Sir Evelyne en hel Del mere, end han vilde have ønsket at tilstaa; intet andet end hans egne strenge militære Ideer om Disciplin og Dydighed, forenet med hans Vens Overtalelser, kunde have bragt ham til at gennemføre sit Forsæt. Da det var over, kunde han dog ikke lade være at give en liden Smule efter; han trak det hulkende Barn ind til sig og lod ham staa saaledes uden i nogle Minu-

ter at tale til ham. „Willy!" sagde han til sidst. Barnet hævdede Tønde, men med et umiskjendeligt Udtryk af Skræk; han frygtede for, at hans Brors næste Ord vilde blive en Gjentakelse af den Befaling, der allerede havde kostet ham saameget, og som fremdeles forekom ham ligesaa umulig som nogensinde at adlyde. Evelyne havde imidlertid ikke til Hensigt at sætte ham yderligere paa Prøve den Aften. „Jeg ønsker at forklare dig," sagde han, „at jeg ikke tænker at fordre noget som helst mere af dig i aften. Du har været mig ulydig og har følt Følgerne deraf, og dermed ender Sagen for nærværende; men huff, jeg venter, at hvis jeg næste Søndag befaler dig denne samme Ting, gjør du det straks uden nogensomhelst Opsættelse eller Nølen. Hvis du lover mig dette, er jeg fuldkommen villig til at være gode Venner med dig igjen, men ellers ikke. Forstaar du det?" Han forstod det kun altfor vel.

„Na ja, men hvis det bare var noget andet!" sagde han hulkende. Han vovede ikke at tilføie noget mere, og Evelyne sagde: „Du kan betænke dig til imorgentidlig, naar du kommer til mig med din Latin; og jeg har ingen Tvil om, at du til den Tid vil indse, det er til ingen Nytte at forsøge at strides med mig. Det gjør mig ondt, Willy," vedblev han mere venlig, for Synet af det sorgmodige lille Ansigt rørte ham, „meget ondt, at jeg har maattet straffe dig; men du ved, jeg gav dig Tid til Betænkning, og jeg tør ikke, kan ikke tillade dig at vokse op som et uldygt Barn. Det vilde være en misforstaaet Godhed mod dig, om jeg gjorde det."

„Na, hvis du bare vilde befale mig —" Han stansede atter, for han vidste, at han ikke netop nu kunde forklare Evelyne, hvorfor han havde været ham ulydig; men hvor ulykkelig han følte sig ved Tanken om, at hans Bror ikke vilde forsones sig med ham, før han havde givet det Løfte, han ikke engang vovede at tænke paa! Evelyne talte heller ikke; han sad henjunken i Betragtninger med sin Arm fremdeles om Broren.

„Det maa være din Sengetid nu, Willy," sagde han til sidst, reiste sig op og aabnede Døren for at lade ham passere.

„Godnat," sagde han alvorlig — det var alt. Intet Ansigt, intet Kjærtegn som sædvanlig. Staffels lille Willy forsøgte forgjæves at tale; han kunde ikke faa et Ord frem. Da han kom til sit eget Værelse, kastede han sig ned ved sin lille Seng under et Udbrud af Koldsom Graad.

„Hvad skal jeg gjøre! hvorledes kan jeg holde det ud!" udbroød han halvthøit. „Hvorledes vil vel dette ende?" Lidt efter lidt var han istand til at kaste sin Byrde paa den kjærlige Ven og Frelser, der saalænge havde været hans Tilflugt i alle hans barnlige Sorger. Han tog sin lille Bibel og slog op det Vers om at „lide ondt som en god Jesu Kristi Stridsmand". Hvor godt han hulkede at have læst det for sin kjære Tante Effie i det solrige Dagligværelse paa Prestegaarden, og hvor smukt hun havde forklaret det for ham. „Na, hvis jeg

bare kunde høre hende sige det til mig nu!" tænkte han. „Hvis jeg bare kunde tale med hende et eneste Øieblik!" og Taarerne strømmede nedad hans Kinder. Men efterhvert som han læste videre, det ene efter det andet af de søde, trøsterige Ord, der var understreget af hendes Gaand, følte hans lille Hjerte sig lettet; han vidste, at om hun var borte, var den Frelser, hun saa ofte havde fortalt ham om, nær ham og vaagede ømt over ham og elskede ham, saa han var alligevel ikke alene. „Jeg vil forsøge at være en god Stridsmand," tænkte han, „og bære mit lille Kors taalmodig; men det er haardere, end jeg havde tænkt!" Og han lagde sit trætte lille Hoved ned paa Buden og sovnedet tilsidst ind.

Saa snart Evelyn kom tilbage til Mr. Lindsay, spurgte denne ibrig, hvorledes Striden med Willy var endt.

„Det gjør mig ondt at maatte sige," svarede han, „at tiltrods for alle mine Overtalelser og Trusler vilde han ikke give efter. Det forbausede mig; jeg havde ikke ventet det."

„Det forbauser aldeles ikke mig," var Svaret. „Jeg sagde dig, hvorledes det vilde gaa, hvis du var saa overbærende med ham."

„Men jeg var meget bestemt, det forsikrer jeg dig, og fulgte dit Raad i et og alt, for jeg havde besluttet ialfald at gjøre min Pligt."

„Gjorde du virkelig!" udbrød hans Ven. „Men saa fik du naturligvis Bugt med ham?"

„Jeg kunde ikke vel drive Sagen videre iaften," svarede Evelyn lidt undvigende, for han frygtede endnu for at blive bekyldt for Mangel paa Bestemthed. „Han har faaet Straffen for sin Uhygighed, ser du; men jeg sagde ham, at hvis jeg fordrede den samme Ting næste Søndag, vilde jeg have det gjort uden nogensomhelst Indvendinger."

„Hvis du fordrede det," gjentog Mr. Lindsay med en spodsk Mine. „Jeg ønsker bare, jeg havde havt med ham at gjøre; jeg skulde have faaet ham til at give sig paa Stedet, hvad det end skulde have kostet. Vær nu standhaftig, Mifton! Men jeg faar ikke Anledning til at høre, hvorledes dette ender, da du ved, jeg reiser til Schweiz Tirsdag og maa forlade Mifton imorgentidlig." Derpaa sagde de hinanden Godnat og Farvel, da han paa ingen Maade vilde tillade Evelyn at staa op saa tidlig, som han maatte være paa Stationen.

Det var en sørgelig Opbaagnen for Willy næste Morgen, da han tænkte paa alt, hvad der var passeret, og alt, hvad der skulde komme, og det var med skjælvende Hjerte, han gik til sin Bror med sin latinske Leksje. Evelyn hørte ham ikke komme; han talte med en af Gartnerne gennem det aabne Vindu i sit Paaklædningsbærelse. Da han vendte sig om og saa det lille Ansigt, der var hævet mod hans med et saa umiskjendeligt Udtryk af Bekymring af Frygt, vaklede han næsten i sin Beslutning. Han længtede efter at tage ham i sine Arme og forjone sig med ham; men han betvang sig. Han havde fast be-

sluttet ikke at give efter; Striden maatte ikke ende saaledes.

Uden at give ham den sædvanlige kjærlige Morgenhilsen satte Evelyn sig ned og rakte sin Gaand ud efter Bogen. „Men sig mig først, Willy," sagde han og trak ham nærmere til sig, „har du intet at sige til mig idag? Har du bestemt dig til at give mig det Løfte, jeg har sagt dig, jeg maa have, før vi kan blive Venner igjen?"

Hans lille Ansigt skjælv. Han havde staaet foran sin Bror; men ved disse Ord sank han ned, skjulte Hovedet paa Evelyns Knæ og brast i Graad.

„Na, hvad kan jeg sige! Hvorledes kan jeg love det idag mere end igaar? Hvad skal jeg gjøre?"

Evelyn taug et Øieblik. Han havde ikke ventet dette; og dog kunde han ikke tale rigtig strengt til Barnet, der knælede saa ydmyg foran ham.

„Willy," sagde han tilsidst, „jeg er forbausset over, at du vover at sige dette til mig endnu engang. Hvad tænker du paa? Tror du, det er rimeligt, at jeg vil være den, der giver efter i denne Sag?"

„Jeg kan ikke gjøre for det," hulkede han. „Na, lad det gaa denne ene Gang, Evelyn! Befal mig at gjøre hvilket som helst andet, men ikke netop dette!"

Streng som Sir Evelyns Teorier var med Gensyn til Uhygighed og Disciplin, og indtrængende som hans Vens Overtalelser havde været, var det dog meget vanskeligt at modstaa dette. Men han forblev fast.

„Men dette, Willy — dette er jo netop den Ting, jeg fordrer af dig. Det kan i og for sig være en Ubetydelighed, det tilstaar jeg; men det gjør ingen Forskjel. Hvad end dine Ideer om Ret og Uret kan være, er det uimodsigelig din første Pligt at adlyde."

„Jeg ved det," stammede han; „men jeg kan ikke! jeg kan ikke!"

„Godt; men saa maa du ogsaa finde dig i Følgerne!" Willys Laarer gik ham mere til Hjerte, end han vilde tilstaa for sig selv; men hans Bestemthed lod til at forøges, da han forstod, hvor dybt rodfæstet disse „absurde Ideer", som han kaldte dem, allerede var hos hans lille Bror.

Da Willy havde oplæst sin Leksje, og Evelyn taus rakte ham Bogen tilbage, listede han sig stille ud igjen af Bærelset, da han havde en instinktmæssig Følelse af, at han ikke som sædvanlig turde blive hos sin Bror for at gaa sammen med ham ned til Frokosten.

Under denne blev Planerne for Dagen som sædvanlig diskuteret, og da to Veninder af Laura, som var i Besøg paa Mifton, skulde rejse igjen i den Uge, bestemtes der en Udflugt til Ruthven Fold, en vakker gammel Ruin en Milsvei derfra. De skulde indtage en tidlig The mellem Ruinerne og komme tilbage tidsnok til Middagen. Nogle skulde kjøre, andre ride. Evelyn kunde ikke lade være at bemærke den øieblikkelige Rødme og det ibrige Blik i Willys Ansigt, da han gjorde Arrangement om Hestene. Han havde længe glædet sig til en Ridetur til Ruthven med Evelyn. Men hans Bror nævnedet in-

tet om ham; og han slog hurtig Dinene ned for at skjule Laarerne, som han ikke kunde holde tilbage, for han forstod, at der ikke vilde blive nogen Tur til Ruthven Hold for ham den Dag.

„Jeg maa være taalmodig,“ sagde han til sig selv og søgte at tvinge Laarerne tilbage, da han begav sig afsted til Prestegaarden. „Dette maa vel være en liden Smule af det Kors, Tante Effie pleiede at fortælle mig om. Men hvis det bare var en anden, der var vred paa mig!“

Sir Evelyn var imidlertid gaaet for at ordne alt med Gæstene. Men han lod ikke til at være meget begejstret for Turen; det Blik i Willhs Ansigt stod fremdeles for ham. Hvorledes hans bedre Natur tilskyndede ham til straks at ende denne Strid med ham! Men nei, hvad det end skulde koste, maatte han sætte sin Vilje igjennem. Naar Seiren engang var bundet, vilde en saadan Strid aldrig mere gjentage sig.

Da Willh kom tilbage fra Prestegaarden, gik han ned i Haven, og fra sit Indlingsstæde under Lindetræet kunde han iagttage Selskabet, da det kom tilbage. Evelyh red paa en anden af sine fyrige Gæste idag, som hed Zephyr; den gjorde lystige Krumspring, reiste Naffen og var saa livlig, som om den først skulde ud paa Turen nu, og han styrede den paa sin sædvanlige lette og nonchalante Maade, mens han talte med en af Damerne. Han lod til at være saa aldeles hjemme paa Gæsteryggen; han og hans Gænger forstod hinanden saa fuldstændig. Willh saa beundrende efter ham til enhver anden Tid vilde han have løbet ham imøde og rimeligvis faaet Lov til at ride hen til Staldene; men nu holdt han sig tilbage og listede sig ind i Guljet gennem en af Sidedørene.

Næste Dag gik omtrent paa samme Maade. Willh saa meget lidet til Evelyh; og efterhvert som Søndagen nærmede sig, tiltog hans Vængstelse og Uro. Flere Gange følte han sig sterkt fristet til at give efter og sige, at han vilde gjøre, som hans Bror ønskede. Hvor hyggeligt og godt alt vilde blive igjen, hvis han bare kunde udtale det ene lille Ord! Men han kunde ikke overtale sig til at handle paa en Maade, som han troede vilde mishage hans himmelske Fader, hvad der end skulde hændes; men hvor frygteligt det var! Hvor han ønskede, han kunde tale med ham og sige ham, hvor ulykkelig han var; men det vovede han ikke!

Torsdagmorgen forlod Sir Evelyh Frokostbordet før de andre, da han var anmodet om at deltage i et Cricketparti hos sin Ven, Lord Manvers, hos hvem han skulde blive til den følgende Dag. Da han Fredag Eftermiddag kjørte tilbage og var en Fjerdingvei fra Alliston, indhentede han Presten Randolph og spurgte ham, om han havde lyst til at stige op; han gjorde det og sagde idetsamme:

„De er den Person, jeg helst af alle vilde træffe netop nu, Sir Evelyh; men jeg troede ikke, De kom hjem før sent i aften.“

„Saa er jeg meget glad over, at vi mødtes; hvad ønskede De at tale med mig om?“

„Sagen er, hvis jeg ikke havde truffet Dem, tror jeg, jeg var kommet op til Alliston i aften. Jeg ønskede at tale med Dem om Willh, for jeg begynder at blive ganske urolig for ham.“

Presten Randolph saa ikke, hvorledes Sir Evelyh for sammen ved disse Ord, heller ikke det ængstelige Udtryk i hans Ansigt, da han sagde:

„Hvad er det med Willh? Han er ikke syg, er han?“ Han havde sabnet sin lille Bror meget mere i disse Dage, end han vilde tilstaa for sig selv, og længtede inderlig efter atter at have ham om sig som før.

„Nei, ikke netop syg, skjönt jeg anser ham aldrig for noget særdeles sterkt Barn. Men der er noget, der trykker ham i disse Dage; hans Appetit er taget sørgeligt af, og han ser bleg og nedslaaet ud. Jeg har flere Gange forsøgt at udfinde, hvad det er; men han gik saa sjen-synlig tilbage for at blive udspurgt, at jeg ikke har villet trænge videre ind paa ham. De maa ganske vist have bemærket noget af alt dette, Sir Evelyh, saa stadig som han er om Dem?“

„Ja,“ og han talte i en forunderlig jagtfærdig Tone. „Ja, jeg har bemærket det og kan fortælle Dem alt derom, Pastor Randolph; og jeg er glad ved at kunne raadføre mig med Dem angaaende den Ting, for jeg maa tilstaa, at jeg ikke er ganske rolig selv ved den Bending, Sagerne har taget.“

Derpaa meddelte han ham alt, hvad der var hændt Søndag Aften, og at Willh endnu ikke havde givet det forlangte Løfte. „Dg hvad er Deres Mening om dette?“ vedblev han. „De kjender mig godt nok til at vide, hvor nødig jeg vil gaa strengt frem mod ham; og dog — hvad kan jeg gjøre? Bør jeg ikke holde fast ved, at han skal give efter? Han er da ganske vist altsom liden til selv at kunne dømme i saadanne Sager?“

Presten Randolph taug et Øieblik; saa sagde han alvorlig, næsten vemodig:

„De bliver ikke fornærmet paa mig, Sir Evelyh, om jeg er ligefrem mod Dem og besvarer Deres Spørgsmaal oprigtigt?“

„Ganske vist ikke; jeg har jo selv spurgt Dem.“

„Saa vil jeg ikke gjøre det med mine egne Ord, men med hans, der har sagt: „Bogter eder, at I ikke forarger en af de smaa, som tror paa mig.“ Jeg formoder — nei, jeg er vis paa, De neppe selv forstaa, hvad De gjør; eller hvor alvorligt Deres Ansvar er.“

Sir Evelyh blev i høi Grad slaaet af hans Ord og Bæsen og svarede ikke straks.

„Men en saadan Ting som dette er da ganske vist ikke af saa stor Vigtighed,“ udbrød han tilsidst; „det var kun en meget ubetydelig Udhøvedshandling, jeg forlangte af ham. Hvad ondt var der i at gjøre, hvad jeg befalede ham Søndag Aften?“

„Det var det Princip, det gjaldt, som Willh ikke

turde opgive; og naar Sagen stiller sig saaledes, kan det ikke betragtes som en Bagatel."

"Men disse strenge puritanske Ideer er aldeles absurde for et Barn i hans Alder. De maa rykkes ud af ham; og naar det ikke hjælper at forsøge at le dem bort, hvad andet havde jeg da at gjøre?"

"Willly hænger altfor fast ved sine tidlige Dages Lærdomme til at kunne glemme dem saa snart. Han har øiensynlig i Skotland lært en ganske særegen Kjærlighed og Erbhødighed for Sabbaten, hvilket gjorde det saa særdeles haardt for ham."

"Naar ja, hvad det angaar, maa jeg tilstaa, at Willly synes at glæde sig i Søndagen og ved de Ting, som er en Slags Lvang for andre Børn. Men han er jo ogsaa i mange Henseender saa forskjellig fra andre Børn, ved De."

"Ja, han er ganske vist ikke et almindeligt Barn. Religionen øver allerede stor Indflydelse over hans lille Hjerte. Jeg tror, han vilde trods alt heller end at være sine Principer utro; men næst dette er hans Kjærlighed til Dem den stærkeste Tjælelse i hans Natur. Jeg kan tænke mig, hvilken frygtelig Kamp dette maa have været for ham, stakkels Barn!"

"Ja, jeg ved det," sagde Evelyne tankefuld; "og dog — hvad skal jeg gjøre? hvorledes kan jeg give efter nu efter alt, hvad der er passeret?"

"Na, men vogt Dem," sagde Presten Randolph indtrængende, "vogt Dem, at Deres Befalinger ikke kommer i Strid med en højere Autoritet! I alt andet har De Ret til at fordrø ubetinget Lydighed, og kjender jeg Willly ret, vil han heller ikke negte Dem den. Men med Hensyn til dette — da De ikke bestemt har sagt, at De vil fordrø det af ham paa Søndag, men kun, at De muligens vil — sig ham da, at De for nærværende har besluttet intet mere at gjøre i den Sag, før De nærmere har overveiet det. Vis Barnet atter samme Kjærlighed som før, Sir Evelyne; hans lille Hjerte sygner hen, hvis han skal undvære den, og han er i allerbedste Tilfælde kun en skrøbelig liden Blomst. Kulde er værre for ham, end virkelig Gaardhed vilde være for mange andre Børn."

"Ja, stakkels Barn, jeg tror, det er saa"; og Sir Evelyne talte med forunderlig blød Stemme. "Godt, jeg lover Dem at tænke over, hvad De har sagt, Pastor Randolph."

"De kan maaske med Tiden selv komme til at se disse Ting i et andet Lys, end De nu gjør, Sir Evelyne — hvad, tror De ikke, det vilde være muligt?" spurgte han med et halvt Smil.

Sir Evelyne rykkede paa Hovedet. "Det er naturligvis umuligt at sige det," svarede han let; "men det vil tage temmelig lang Tid, er jeg bange. Imidlertid — Tak for Deres Raad; jeg ser bedre nu, hvorledes jeg bør handle. Men jeg vilde ønske, han var anderledes — i nogle Henseender idetmindste!" tilføjede han med et Suf.

"Nei, ønsk ikke det," var Prestens Svar, "thi Guds

Rige hører saadanne til." Det er ikke ofte, man ser et Barn som Willly, hvis lille Ansigt saa alvorlig og stadig er vendt opad mod det himmelske Jerusalem; De maa omgaaes ham blidt og kjærlig, tror jeg. Og jeg haaber oprigtig, at de Ting, han skatter saa høit, en Dag maa blive ligesaa dyrebare for Dem. De maa ikke optage ilde, at jeg siger dette," tilføjede han, da Vognen stansede ved Porten til Prestegaarden; "De ved, hvor oprigtig Deres bedste ligger mig paa Hjerte."

"Ja, jeg ved det," svarede Sir Evelyne ved Varme, da de tog hinanden i Haand "De behøver aldrig at frygte for at blive misforstaaet af mig."

Saa skiltes de; og den unge Baronet fortsatte meget spagfærdig sin Vej gennem Parken. Hans Tanker var i bethdelige Forvirring; nogle af Presten Randolphs Ord havde rørt ham dybt og fyldt hans Hjerte med en Uro, som han imidlertid straks forsøgte at rykke af sig. Willly vilde blive ganske sig selv igjen, saasnart Marjagen til hans nuværende Bekymring blev borttaget, og han besluttede straks at ville følge det Raad, han havde faaet, saameget mere som der var bleven anvist ham en Maade, hvorpaa han kunde gjøre det uden at kompromittere sig selv altfor meget.

(Fortsættes).

Kineseren tilgav Morderen.

Et fransk Blad skriver det følgende:

"Det himmelske Riges" Sønner har i mange Tilfælde vist Eksempler paa en Humanitet og Overbærenhed, som kunde være til Nytte for mere end en af "vore".

Til Bevis herpaa skal jeg blandt tusen bare fortælle et Eksempel, en uhykkelig Kinesers Død. Han blev dræbt af en russisk Soldat i Mandschuriet, efterat Freden var erklæret, og mens Byens Borgere spadserede fredelig omkring i Gaderne.

Kineseren, en Landmand, gik rolig sin Vej, da han mødte en af Byens Soldater. Han henbødte sig til ham og frembød sine Varer. Russieren svarte med at stjæle ham en Kugle i Maben.

Kineseren faldt til Jorden, mens Blodet strømmede fra ham, og Russieren rendte sin Vej, alt hvad han aarbet.

Den stakkars Kineser blev ført til Hospitalet, og de russiske Myndigheder begyndte straks sin Forstning efter Boldsmanden. Her er det stenografiske Referat, som en Lokalanvis har bragt:

"Saa du den Soldat, som stjæle paa dig?" spurgte Forhørsadministrator.

"Vedist saa jeg ham, — vi talte sammen, før han stjæle paa mig."

"Tror du, at du kunde kjende ham igjen, dersom vi viste dig flere af Soldaterne?"

"Jeg kunde godt kjende ham igjen, men jeg vil ikke." "Hvorfor ikke?"

„Jeg kommer til at dø nu, og jeg vil tilgi ham for at faa en god Død. Hvorfor skal det være nødvendigt, at to Menneſker skal dø, naar det bare er mig, som er ſkudt? — — Og desuden kan man aldrig være aldeles ſikker; jeg kunde ta Feil, og De kom kanſke til at dømme en uſkyldig.“

Forhørsadministrator forlangte alligevel, at den døende ſkulde forſøge at finde den ſkyldige.

„Det er nødvendigt for Rettens Gang,“ ſa Administrator og forſøgte at overtale Kineſeren.

„Men hvad nødvendigt er det, at De dømmer ham, naar jeg tilgir ham? Det er mig, han har gjort ondt mod, og jeg tilgir ham.“

Administrator vilde ikke gi ſig paa diſſe Grunde. „Derſom han blir uſtraffet, begynder han paanyt,“ ſa han.

„Nei da! Naar jeg tilgir ham, vil han ikke dræbe nogen mere,“ ſiger Kineſeren med Overbeviſning. „Han kan ikke ville dræbe mere, naar han nu faar Tilgivelse,“ la han til.

Man ſkulde tro, at dette var en af de Meddelelſer, ſom undertiden lages af enkelte Forfattere, naar de vil gi den civiliserede Verden Lektioner fra Naturmenneſkene. Men her har vi for os et officielt Reſerat fra en ruſſiſk Embedsmand i Mandschuriet. Den faktiſke Rigtighed af dette Dokument kan ingen tvile paa.

Forhørsadministrator lod ſig ikke bevæge ved det evangeliſke Reſonnement af Kineſeren. Han gav Ordre til, at flere ruſſiſke Soldater, hvoriblandt Morderen maatte være, ſkulde defilere forbi det ulykkelige Offer.

Kineſeren lod alle paſſere forbi ſin Seng og gjentog hver Gang:

„Nei, det er ikke ham.“

Endelig stod den ſkyldige Anſigt til Anſigt med den døende.

Kineſeren ſaa langt paa ham, — ſaa ſpurgte han Administrator:

„Hvad vil De gjøre med den, hvem jeg gjentjender ſom min Morder?“

„Han vil bli dømt til Strafarbeide.“

„— Nei,“ ſa Kineſeren. „Jeg anklager ingen. Jeg kunde ta Feil, — — — desuden vil jeg tilgi, jeg vil ha en mild og god Død.“

Administrator greb da til Trusler:

„Jeg repræſenterer Autoriteten,“ ſa han, „du ſkal ſi os, hvem den ſkyldige er, — jeg fordrer det.“

„Jeg vil ikke anklage nogen,“ ſvarte Kineſeren. „Men ſiden du forlanger det, vil jeg ſi, at den Soldat, ſom ſidſt gif forbi Sengen, ligner den Soldat, ſom ſkjød paa mig. Saaſremt han paa den Tid befandt ſig paa det Sted, hvor jeg blev rammet, maa det vel være ham, ſom er den ſkyldige.“

Den ulykkelige Kineſer faldt umiddelbart efter i bevidſløs Tilſtand med Krampetrækninger, og han døde under ſvære Lidelſer.

Proteſtantismen i Frankrige.

Mindre end Hundrede Aar ſiden var der bare 171 proteſtantiſke Preſter i Frankrige; nu er der 1,200 Preſter med 2,000 Prædikepladſe. Gertil kommer, at den proteſtantiſke Kirke i Frankrige ikke alene fører en paa-gaaende Kamp mod ſin gamle Fiende den katoliſke Kirke, men gaar foran i Barmhertighedsgjærninger, i Afholdsarbeidet, i ſociale Reformer og i Hedningemiſſionen.

Denne Tilſtand har vaakt tillibe en kraftig Modſtand fra den katoliſke Leir. En af de ledende Forfattere, Ernſt Renaud, ſom i længere Tid har bekjæmpet den proteſtantiſke Bevægelse i ſit Blad, har nu begyndt at udgive et nyt Blad med en Kapital paa 500,000 Francs, der er ſamlet blandt Statens og Hærens fornemſte Mænd. I det første Numer af det nye Blad ſiger han:

„I fem og tyve Aar har omtrent ſekſti Tusen Proteſtantere domineret over ſekſogtretti Millioner Katolikere. Alle Statsmænd, ſom har ſtyret dette Land det ſidſte Fjerdedels Aarhundrede har været under proteſtantiff Indflydelse. Vi er træet af at være de underkuede, de forfulgte, de beſeiredede. Dette Organ ſkal derfor kaldes 'Deliberance'.“

Imidlertid viſer der ſig at være ſtor Uenighed blandt Proteſtanterne. Der er flere Partier, ſom bekjæmper hinanden indbyrdes. De ortodokſe ſiger: „Led Sjælene til Evangeliet gennem Proteſtantismen. Udenfor Proteſtantismen er der i Frankrige ingen Maade, hvorpaa Evangeliets Sag kan fremmes.“ Vederen for de mange Preſter, ſom er gaaet ud af den katoliſke Kirke, ſvarer: „Den Sag vi tjener er mere vigtig end Proteſtantismen ſom ſaadan. Vi kjæmper for Gud og hans Evangelium, for vore Brødres Velfærd og Frankriges Fremtid.“ De liberale ſtøtter diſſe Preſter i ſin Paastand.

Vi ſer her det ſamme Syn ſom paa ſaa mange Steder i Verden: Katolikerne ſtaar der ſom en ſolid Magt; Proteſtanterne ſtridende indbyrdes, undertiden over vigtige Ting, undertiden over ingenting. Men trods det, fejrer Sandheden lidt efter lidt.

En fattig Kone gif en Dag paa Gaderne i Glasgow og ſaa en hel Mængde fattig klædte Børn, ſom legede. En Politibetjent ſaa, at Konen nu og da bukkede ſig ned og ſamelede noget op i ſit Forklæde. I den Tro, at hun ſamlede noget, ſom hun ikke havde Lov til, løb han efter hende og forlangte paa en hændende Maade at ſe, hvad hun havde ſamlet i Forklædet. Skjælvende adløb hun og viſte Bagten for Dyens Sikkerhed nogle ſmaa Glasſkaar, ſom hun havde ſamlet op paa Gaden. „Jeg tænkte, jeg havde Lov til at tage dem op af Hensyn til de legende Børns Fødder.“

Angels, Roll the Rock Away!

1 An - gels, roll the rock a - way! Death, yield up thy migh - ty Prey!

See, the Sav - iour quits the tomb, Glow - ing with im - mor - tal bloom.

ff
Al - le - lu - ia, Al - le - lu - ia, Christ the Lord is risen to - day. A - men.

2. Shout, ye seraphs; angels, raise
Your eternal song of praise;
Let the earth's remotest bound
Echo to the blissful sound.
Alleluia! alleluia!
Christ the Lord is risen to-day

3. Holy Father, Holy Son,
Holy Spirit, Three in One,
Glory as of old to Thee,
Now and evermore shall be.
Alleluia! alleluia!
Christ the Lord is risen to-day. Amen.

UNGDOMMENS VEN (YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

THE LEGACIES OF INTEMPERANCE.

In dealing with the question of intemperance, the personal woes and miseries of the drunkard himself are a very small part of the problem, though it would be a problem pathetic enough if that were all. The sorrowful heart, the quarrelling spirit, the babbling tongue, the disgraceful scars, evidences of shameful wounds, the inflamed eyes,—these are the loathsome credentials of the man stung by the adder, and torn by the fangs of intemperance. But terrible as this is, it is only an insignificant part of the picture that is painted in heart and life by drunkenness.

Isalah truthfully declares that one of the results of the use of strong drink is to cause one to be oblivious to the rightful claims of God and man. It sears the conscience, and stupifies the soul in selfishness. One of the reasons why the drunkard can go on spreading broadcast the sorrow which his career causes is because of this paralyzing selfishness, which is one of the results of this sin.

The immediate influence, the first legacy, of intemperance, is to the family of the drunkard. His wife and children and his relatives, be they ever so pure and innocent themselves, must share his disgrace and shame, and they must often endure it after he has ceased to feel the shame and ignominy of his position. This bitter legacy brings usually the curse of poverty, the fruit of the twin branches of idleness and waste, which grow on the drunkard's tree, to make still more horrible and repulsive the poisonous draught.

One of the saddest of these legacies in domestic life is the hereditary influence of this vice, which often reappears, unto "the third and to the fourth generation." The thirst for strong drink acts not unfrequently like some of the rivers in southern California, that come down from the mountains, strong and courageous in the fulness of their waters, but when they strike the hot plains they sink beneath the sands, to reappear again many miles away, and roll onward with unabated current. So the appetite for strong drink sometimes does not seem to appear in a man's children, but running under a generation, comes up in his grandson, a very lurking devil of evil, so that the unfortunate youth, from early boyhood, never hears the clink of the glasses, or sees the glint of the sun on the bottles in the saloon window, or catches a whiff of the fumes from a grogshop door, but that inherited appetite for strong drink cries out in his very blood for gratification.

But black as the picture is when looked at in the staggering drunkard himself, and in the widening trail of misery in his family, it does not tell all the story. For this drunkard and his family are citizens, and their

influence reaches up into all the avenues of power and authority. The drunkard himself may sit in the seat of power, handcuffed by his evil habit, until law is helpless in his nerveless fingers.

Only last year, in one of our proudest and most splendid young American cities, the mayor was so given to drunkenness that he city council passed a public resolution demanding his resignation, that the city might no longer be disgraced by his debauchery. Legislation has known the slimy touch of the drunkard's fingers, and judges robbed of their brains have disgraced the judicial bench.

Even this is not all, for the public conscience has been seared with a hot iron, through the compromises made by the State in licensing for gold the spreading of this moral, social, and political plague among the people.

The Christian youth of the world have received this horrid legacy from the past. But they have force enough, if in all churches, Protestant and Catholic, in all lands, they would join heart and hand together, to drive the liquor traffic from the earth, and forever purify from the fumes of intemperance the atmosphere of God's world.

ROBIN REDBREAST.

No one can be familiar with our American robin without loving him. He is the most homelike of all our early spring birds. And it is always pleasant to see him trip along the lawn with bold and saucy air, stopping for a moment for a grub or worm, and then make a swift flight for the highest housetop or spire or tree and call lustily to his mate.

The robins are with us eight or nine months of the year—honest, homely creatures—everywhere considered as friends of the house.

This soprano of the woodland and meadow, who is the chief performer in that great anthem which rolls out from the throats of the birds in the early morning, may be greatly improved by human training. Though not prone to imitation, an authority states that he may be taught to sing tunes and to imitate the notes of other birds. Indeed, there is a well-authenticated instance, where an untamed robin did this repeatedly. A veritable robin redbreast, frequenting the vicinity of J. G. M. Foss's home in Hopkinton, New Hampshire, a few years since, sung the usual refrain of his class, and supplemented it with a "whip-poor-will" as genuine as ever came from the throat of the particular bird whose name he was wont to repeat. One writer says: "I have heard one whistle 'Over the River to Charlie' as well as it could be played with a fife."

A professional trainer in Massachusetts took especial pleasure in teaching a robin to whistle "Yankee Doodle" and "Hi, Betty Martin, Tiptoe Fine." Mr. John Burroughs, the famous naturalist, knew a robin in Concord, Mass., that would whistle "Hi, Betty Martin," as sweetly and accurately as it could be rendered on a flute, only he had a trick of his own of dwelling upon the strain, "Tiptoe, tiptoe fine," a long while, regardless of his teacher.

The robin is a sacred bird all over Great Britain. The English boy will shoot and snare, and make into a pie, almost any other of the birds of his woods and fields; but long custom has made the robin as safe from his predatory excursions as the pet kitten of the household.

Not long since, at Kinglassie, in Fifeshire, a pair of robin redbreasts constructed their nest inside the sleeve of a laborer's coat, hung up on the branch of a tree. Out

of regard to the birds, the coat was left in the wood, so that the workings of the redbreasts be not frustrated. One winter, during extremely severe weather, Rodolph Walther, a boy of twelve years, living at Tunbridge Wells, had a strange bedroom companion, a little robin, which took up his residence in the lad's apartment; and though he left the window open, the bird never went out through the month of February, except to take a short fly. They passed the night together, and the robin made his bed in one of the boy's football boots! He would wake the youngster up in the morning by singing on a chair at the side of his bed, just as though he thought the boy to be at his lessons.

Last season a pair of robins built a nest on a shelf in the Boys' Board School, Borcastle, and the female laid four eggs therein. The shelf was only four feet from the ground, and in full view of the scholars. One of the birds, during incubation, would spend from one to two hours in the nest during school hours.

In Ireland the robins are believed to be God's special birds, and are always permitted to brood without disturbance, and are never either caged or killed. The result is that they have become quite tame all over the Emerald Isle, and in cold weather fly into the farm-houses for food without fear. Small boys are taught to believe that God would be so angry with them for robbing the nest of a redbreast as to afflict them with innumerable warts upon their hands.

A pretty incident occurred on a recent Sabbath morning in London, Ontario. A robin flew into the Methodist church there, and took up its position on the railing opposite the minister, sang loudly and well when the people sang, was perfectly silent during prayer, chirped when the minister said anything good during the sermon, seemed to re-echo the doxology, and did better than many regular church-goers by remaining until church was formally dismissed.

From the tales of the past we have a beautiful legend concerning robin redbreast. It is said that our Saviour, when a child, used to feed the robins about the door, and they grew to love him so that when, upon the cross, some of them came and tried to pull the nails from his flesh and the thorns from his crown, he said to them: "That thy kindness may ever be remembered shalt thou ever bear a breast stained with blood, and though thou shalt have many enemies, mankind shall be thy friend for my sake." Moreover, it is claimed that the robins did not leave our Lord's tomb until the resurrection, and at the ascension joined their notes with the song of the angels.

Norwegian Foreign Missions.

("Congregationalist.")

Although Norway was the last of the European nations to receive the story of the cross and accept the Christian faith, it was the first to send the gospel to the heathen in modern times. In 1721 Lutheran Norway sent the pioneer foreign missionary, Hans Egede, into the field to evangelize Greenland. The enterprise was fostered in the home land by the great revival, of which the moving spirit was the young clergyman of Romsdal, Thomas von Westen, who drew to him six neighboring ministers—a band eventually known as "The Seven Stars." Before death called Egede from his noble toil he had the satisfaction of knowing that Greenland would soon become a Christian land, and in 1825, a century after Egede be-

gan his missionary labors, the last heathen Eskimo was baptized. In later times the Norwegian Missionary Society for sixty years has carried on work in Natal and Zululand, and for forty years in Madagascar, with cheering success, especially in the latter field. There are also prosperous missions in India, China, and elsewhere, and the needed missionaries are always forthcoming. This continued interest in missionary work in Norway, which dates from the glorious revival promoted by Hans Nielsen Hauge, a peasant's son, early in the nineteenth century, is one of the most encouraging features in the religious life of Norway at the beginning of the twentieth century.

A RESURRECTED BODY.

There is a story told of a workman of the great chemist, Faraday. One day he knocked into a jar of acid a little silver cup. It disappeared, was eaten up by the acid and could not be found. One said he could find it; another said it was held in solution and there was no possibility of finding it. The great chemist came in and put some chemical into the jar, and in a moment every particle of the silver was precipitated to the bottom. He lifted it out, a shapeless mass, sent it to the silversmith, and the cup was restored.

If mortal man could do that, can we not believe that the mighty God can restore the sleeping and scattered dust of those who are united by faith to Him?

PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Doudney.

(Continued.)

An angry red spot burnt on Prue's pale cheek, and her soft eyes were unnaturally bright. It was only by a mighty effort that she succeeded in preserving an everyday manner, and occasionally joined in the conversation. Miss Woodfall scarcely spoke, and seemed depressed; Delia, striving to be at ease, was not quite like herself, and suffered under a consciousness of unreality.

At last the Hatherick's wagonette came up to the door, and the two visitors departed. When good-byes had been exchanged, and the wheels had rolled away, Delia looked round for her sister, but Prue had gone to her room, where Delia found her later.

Prue was very indignant. Delia admitted that Miss Woodfall's words had been very unfortunate, but as she had never really indorsed Prue's friendship with Josephine Chafford she had not much to say.

Prue preferred to remain in her room, but finally yielded to her sister's persuasion and came downstairs to join the family. But the elder girl knew that a little cloud was rising between her sister and herself; a cloud that might thicken and spread until it hid Prue's inmost self from her loving eyes.

The next day Delia went to see an old lady that was sick. On her way home she suddenly came face to face with Miss Woodfall. As she had been thinking of Prue and her disquietude it was not very pleasant to meet this stranger, that had broken the peace of the family. She gave Miss Woodfall but a chill greeting. And when, after having conversed a few minutes, she was informed

that Miss Woodfall was going to leave for home next day she felt much relieved.

"How is your sister?" Miss Woodfall asked.

"Not quite so bright as usual; I left her with a headache."

"I fear I am to blame for that headache. Last night I yielded to an impulse, and told her some unpleasant truth about her friend, Mrs. Chafford. I am sorry to have given her pain; and yet, Miss Winterburn, it was because I liked her so well that I spoke."

Delia looked up, met the steady gaze of the keen brown eyes, and thought within herself that Miss Woodfall had not the face of a slanderer or a deceiver.

"Mrs. Chafford is a new-comer," she said after a pause; "but we have known Mr. Sorrell for years, and he was anxious that we should be intimate with his niece. I have never seen my sister so much attached to any one before."

"There is a certain power of attraction in Mrs. Chafford," Laura Woodfall replied; "and she is the most accomplished social actress I have ever known. Sometimes, when I have watched and listened to her, I have been almost taken in; and yet I knew, all the while, that she was merely playing her part. She was wonderful at giving good reasons for everything that she did, and making people believe that she was acting for every one's happiness but her own."

"It is very sad," sighed Delia. "Her uncle believes in her, I am sure."

"Of course he does. The best persons are often the most easily deceived. But, Miss Winterburn, you must guard your sister as much as possible. Do not let her warm feelings hurry her into making sacrifices for Mrs. Chafford."

"What sacrifices?" Delia asked anxiously.

Miss Woodfall hesitated.

"I am saying serious things," she said at last. "Mrs. Chafford's money matters were always in disorder, and her wants were far beyond her means. It is a bitter truth that she made an unfair use of her friends, and accepted sacrifices which never ought to have been made."

"Oh, how shocked Mr. Sorrell would be if he knew this!" cried Delia, astonished and distressed.

"He will not know it; it is only for your sister's sake that I am telling you this wretched tale," Miss Woodfall answered sadly, yet firmly. "My father was poor Mr. Chafford's dear friend; his helper in all schemes for good, and his adviser in perplexity. When I arrived in India the first lady who made warm advances to me was Josephine Chafford."

"And you repulsed her?"

"Not at first. I might have been captivated if my father had not warned me; naturally he did not desire intimacy. And then other things came out, things which I will not speak of, but which must have agonised Mr. Chafford. Then my dear father died; and soon after my return to England I heard that Mrs. Chafford was a widow."

There was a brief pause. The two grave faces seemed to grow sadder in the silence. Deeply grieved and much shocked as Delia was, it never occurred to her to doubt the story. There was a stern steadfastness about Laura Woodfall that could not possibly be associated with insincerity.

"Good-bye, Miss Winterburn," she said, holding out her hand. "And remember that I have spoken to shield your sister; not to hurt Mrs. Chafford. Do you believe me?"

"I do," said Delia, almost solemnly. And then they parted.

As she walked homeward in the misty sunlight she tried to nerve herself for an argument with Prue; and then her instincts told her that all reasoning and entreaty would be thrown away. With all her noble qualities, there was a wrong-headedness in Prue that was hard to cope with.

With a slower step than usual she drew near home, and walked languidly up the carriage-drive. Three persons were coming away from the house. The two little Chaffords, under the care of Keziah, had been making a morning call.

Despite her instinctive mistrust of Josephine, little Walter had found his way into Delia's heart. He came up to her at once with his sweet, frank smile, and stole his hand into hers. Sybil followed, self-possessed and shrill-voiced as ever.

"Mother is very poorly to-day," she began. "We came with a note for Prue; she is coming to spend the afternoon at Pine Cottage."

They went their way, and Delia passed on into the house. Prue met her at the top of the wide staircase.

"How tired and pale you look!" said Prue in a tone of concern. "Have you been sitting too long in that close cottage?"

"Oh no; but the weather wearies one. There is scarcely a breath of air stirring. I am beginning to long for a strong wind to blow the mists away."

She went on quietly towards her own room as she spoke, but Prue did not follow her with anxious questions in her old sisterly fashion.

Prue had come to feel that her sister looked coldly on her friendship with Josephine, and she was not at all pleased with the rather quiet way in which Delia had looked upon the incident with Miss Woodfall, and while she walked to Pine Cottage her heart filled with bitter thoughts against all that didn't look on Josephine Chafford as the sweetest and best of all women.

But when Delia was alone—her father and brother were out in the field—she knelt down and prayed fervently that God would guide and guard her sister.

Chapter VIII.

"Delia," said Miles, "that woman at Pine Cottage is making a slave of Prue."

Miles and Delia were sitting by the fire together.

"I wish they were not quite so intimate," replied Delia, who was at work upon flannel for the old women of the village.

"It is absurd," said Miles impatiently. "She superintends the children's studies when their mother is too ill—or too lazy—to teach them herself; and her sole aim in life is to make Mrs. Chafford's existence as easy as possible. This is doing more than her duty."

Miles was a silent fellow, not given to making long speeches; and it was not often that he spent an afternoon by the fireside. But a severe cold had made him invalid enough to be kept indoors.

"I am trying not to mind it," Delia responded. "Prue does not like to be interfered with."

"No; she always was a wilful little puss. And somehow her very faults have a touch of nobleness."

"Yes; she has taken up Mrs. Chafford chiefly because she is a woman who tells about her troubles. Prue conceives it to be her mission to bear the widow's burdens."

"For my own part I don't like Mrs. Chafford," said Miles bluntly. "Her metal does not ring true. It is hard to see Prue lavishing her pure gold, and getting a cheat in return."

A silence fell upon the brother and sister as the light faded. Delia did not resume her work, but sat with her hands lying idly in her lap, looking fixedly at the fire. Miles, leaning back in the easy-chair, was gazing out into the dusk, watching the swaying branches that seemed to grow blacker and blacker against the darkening sky. Presently an ivy tendril smote sharply upon the window, and then came a dash of rain.

"Prue will get a wetting," said Miles. "Of course she has gone to Pine Cottage as usual."

A sudden blast shook the house, the wind roared angrily down the chimney, and the rain fell in torrents. There was a banging of doors upstairs, followed by the hasty footsteps of the maids as they ran to close the windows.

"It is four o'clock," said Delia, glancing at the time-piece. "Prue is now on her way home, I am afraid. How drenched she will be!"

A few minutes passed, and then Mr. Winterburn was heard hanging up his overcoat in the stone-paved hall, and talking to the dogs. He came in, damp and rosy, and complained of the low fire.

"Put on another log, Miles," he said; "this is a cold rain—the kind of rain that chills you to the bone. Let us have the lamp, Delia. What has become of Prue?"

"She has gone to Pine Cottage, father," Delia replied.

"Pine Cottage! always Pine Cottage! My good friend Mr. Sorrell must be astonished at her devotion to his niece. I wish it would not take her out in such terrible weather."

The son and daughter were silent. Miles heaped more fuel on the fire, and Delia lighted the lamp.

"Did Prue wear her waterproof?" Mr. Winterburn asked. "If not, she will be wet to the skin."

"She did not wear it," Miles replied; "I saw it hanging on its peg after she was gone."

"Thoughtless girl," said the father in a vexed tone. "She is not so strong as you are, Delia; and yet she neglects herself as you never do. She must have seen that the clouds were threatening when she started. Why did you let her go?"

"Let her? You should know Prue's nature too well to ask such a question, father," laughed Miles.

"The child is headstrong," Mr. Winterburn confessed. "But she has always seemed amenable to Delia's influence."

"To a certain extent," said Delia. "Lately, however, she has turned restive if I have ventured on a word of advice."

Just as Mary the housemaid was bringing in the tea-tray, there was the welcome sound of Prue's knock. Delia ran to open the hall door, and her sister entered, a limp figure, dripping from head to foot, and followed by a gust of wind and rain.

"We have all been worrying ourselves about you," said Delia. "What a state you are in, Prue! Do, pray, go to your room at once, and let me help you to change your clothes."

"Don't make a fuss," rejoined Prue irritably. "I must be a poor creature if I cannot stand a wetting. Of course I am going to my room directly, but I do not need any one's help, thank you."

She took a candlestick from the hall table and ascended

the stairs, leaving a glistening trail behind her. Delia looked after her for a moment, and then returned to the dining room with a saddened face. She had meant well, and Prue's tone had pained her.

"So she has come in looking like a kelpie," said Miles, laughing. "Never mind, Delia, a cup of hot tea will be the best thing that we can give her. Take your seat and don't disturb yourself any more."

"Send Mary to her," said Mr. Winterburn anxiously.

"She will not have any one to wait on her," Delia answered sadly. "Prue is changed; it must be the result of—"

She stopped, bit her lips, and began to fill the cups. Miles knew well enough why she had checked herself, and he noticed that her hand trembled as she grasped the handle of the old silver tea pot that had done duty at many of their grandmother's tea drinkings. He sympathized heartily with Delia, but he said nothing.

Prue came downstairs, shivering a little, and prepared to be defiant if anybody attempted to lecture her. But no one made the attempt. Delia had communed with her own heart and conquered her irritation, and she had a smile ready for her sister.

Warmth and comfort soon brought Prue into a happier frame of mind, and Mr. Winterburn, seeing that she looked bright and ate and drank as well as usual, ceased to fidget about the wetting.

The evening passed pleasantly, till Mr. Winterburn suggested the girls had better buy their winter furs, as the weather was turning cold.

"We have decided on sealskin paletots," returned Delia, always pleased when the father took an interest in their dress. "We will go and buy them next week."

"I have not decided," Prue said, with flushed cheeks. "I cannot afford fur."

The others looked at her in astonishment.

"There are many other things to be bought," she went on rapidly. "And—and I don't care very much about sealskin—"

"You liked it the other day," said Delia coolly.

"What do you mean by saying you cannot afford it?" demanded Mr. Winterburn. "You have money enough to dress yourself handsomely, and there are no claims on your purse."

There was sufficient annoyance in the voices to make Prue feel uncomfortably. She had a difficult part to play, and was by no means equal to the occasion; dissimulation had never been required in such a simple life as hers. Moreover, there was a sharp pain in knowing that she was concealing something from her friends.

(To be Continued.)

The German's Testimony.

A German spoke as follows at a temperance meeting: "I shall tell you how it was. I put my hand on my head; there was one big pain. Then I put my hand on my body; and there was another. There was very much pains in all my body. Then I put my hand in my pocket; and there was nothing. Now there is no more pain in my head. The pains in my body are all gone away. I put mine hands in my pocket and there ish twenty tollars. So I shtay mit de temperance."

As with the individual, so of society, so of the nation. No more pains, no more want. Clear heads, wholesome bodies, well-filled pockets, above all, transformed lives.

Children's Corner.

THE GREEDY RED FOX.

By Clara Pierson.

The Red Fox had been well brought up. His mother was a cautious person and devoted to her children. They did not remember their father. In fact, they had never seen him, and their mother seldom spoke of him. The mother had taken all the care of her six children, even pulling fur from her own belly to make a soft nest covering for them when they were first born. They were such helpless babies. Their eyes and ears were closed for some time, and all they could do was to tumble each other around and drink the warm milk that their mother had for them.

They had three burrows to live in, all of them in an open field between the forest and the farmhouse. One night when their mother went out to hunt she smelled along the ground near the burrow, and then came back. "There has been a man near here," she said, "and I shall take you away."

While she was carrying them to another burrow, one at a time, those who were left behind talked about men. "I wish I knew why men are so dreadful," said the first. "It must be because they have very big mouths and sharp teeth."

After they were snugly settled in the other burrow Mother Fox lay down to feed them, and while they were drinking their milk she told them about men. "Men," she said, "are the most dreadful animals there are. Other animals will not trouble you unless they are hungry, but a man will chase you even when his stomach is full. They have four legs, of course—all animals do—but they use only two to walk upon. Their front legs they use for carrying things. We carry with our mouths, yet the only thing I ever saw a man have in his mouth was a short brown stick that was afire at one end. However, men are exceedingly silly animals."

One of the little Red Foxes stopped drinking long enough to say, "What color is their fur?"

"The only fur they have," said Mother Fox, "is on their heads. They usually have fur on the top and back parts of their heads, and some of them have a little on the lower part of their faces. They may have black, red, brown, gray, or white fur. It is never spotted."

The six brothers and sisters seldom saw each other after this. Foxes succeed better in life if they live alone. The eldest brother was the reckless one. His mother had done her best by him, and he knew by heart all the rules that she had taught him, but he did not keep them. These were the rules:

"Always run on hard, dry things when you can. Soft, wet places take more scent from your feet, and Dogs can follow your trail better on them.

"Never go into any place unless you are sure you can get out.

"Keep your tail dry. A Fox with a wet tail cannot run well.

"If dogs are chasing you, jump onto a rail fence and run along the top of it or walk in a brook.

"Always be willing to work for your food. That which you find all ready and waiting for you may be a bait of a trap.

"Always walk when you are hunting. The Fox who trots will pass by that which he should find."

For a while he repeated them over to himself every night when he started out. Then he began to skip a night once in a while. Next he said them only when he had been frightened the day before. After that he stopped saying them altogether. "I am a full-grown Fox now," he said to himself, "I guess I know how to take care of myself."

He often went toward the farmhouse to hunt, sometimes for grapes, sometimes for vegetables, and sometimes for heartier food. Collie had chased him away, but Collie was growing old and fat and had to hang his tongue out when he ran. The Red Fox trotted along in the moonlight, his light body seeming almost to float over the ground, and his beautiful tail held straight out behind. His short slender legs did not tire, and as long as he could keep his tail dry he outran Collie easily. Sometimes he would get far ahead and sit down to wait for him. Then he would call out saucy things to the panting Dog, and start on only when Collie's nose had almost touched him.

"Fine evening," he once said. "Hope your nose works better than your legs do."

That was a mean thing to say, you know, but Collie always kept his temper and only answered, "It's sweating freely, thank you." He answered that way because it is the sweat on a Dog's nose which makes it possible for him to smell and follow scents which dry-nosed people do not even know about.

Then the Fox gave a long, light leap and was off again, and Collie had to lie down to breathe. "I think," said he, "that I can tend Sheep better than I can chase Foxes." Still, Collie didn't like to be beaten, and he lay awake the rest of the night, thinking how he would enjoy catching that Fox. Every little while he heard the Red Fox barking off in the fields, and it made him twitch his tail with impatience.

Now the Red Fox was walking carefully toward the farmhouse and planning to catch a Turkey. He had watched the flock of Turkeys all the afternoon from his sleeping place on the hillside. He made up his mind to try it that night, and decided that he would have the plump, light-colored one. He did not even think of catching the old Gobbler, for he was so big and strong and fierce-looking.

When the Red Fox reached the farm yard he found them roosting on the low branches of an apple tree. A long board had been placed against it to let the Chickens walk up. The Red Fox looked all around. The farmhouse was dark and quiet. Collie was nowhere to be seen.

The Red Fox walked softly up the the slanting board. The Gobbler stirred. The Red Fox stopped with one foot

in the air. When he thought him fast asleep he went on. The Gobbler stirred again, and so did the others. The Red Fox sprang for the plump, light-colored one. She jumped also, and with the others flew far up to the top of the barn. The Red Fox ran down the board with five buff tail feathers in his mouth. He was much out of patience with himself. "If I hadn't stopped to pick for her," he said, "I could have caught one of the others easily enough."

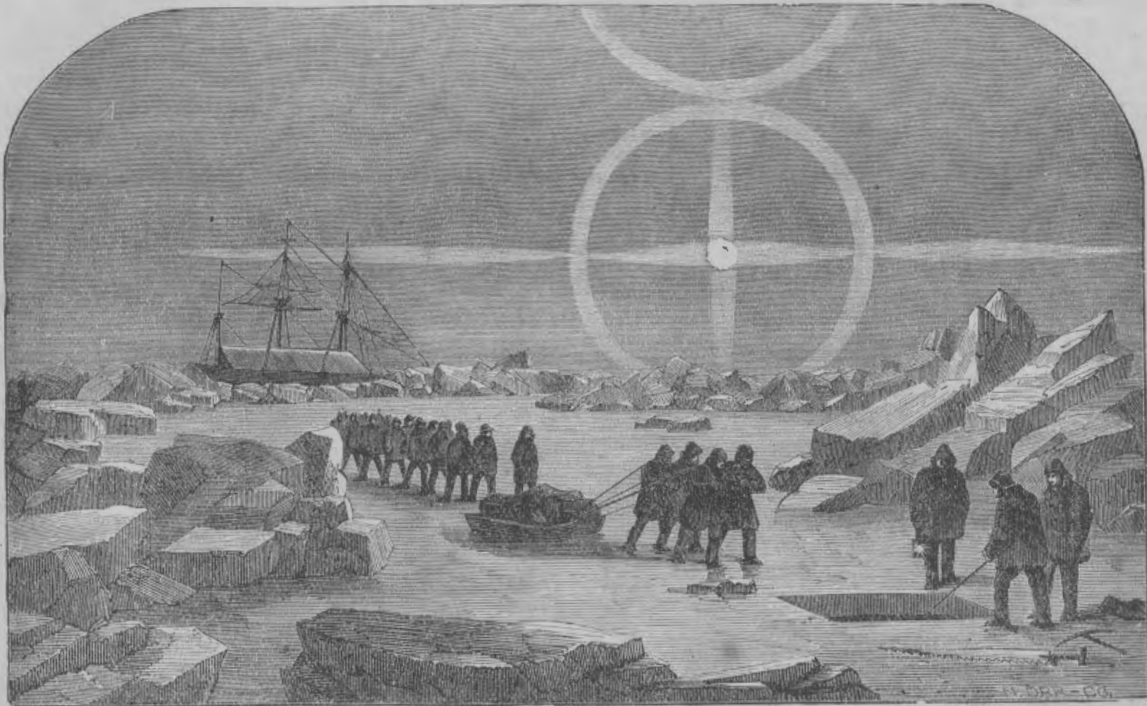
He sneaked around in the shadows to see if the noise made by the Turkeys had awakened the farmer and Collie. "I will look at the Hen-house," said the Red Fox.

The big door was closed and bolted. He walked into the poultry yard. There was a small opening through which the fowls could pass. It squeezed his body and crushed his fur. He had to push very hard with his hind feet to get through at all. When he was inside it took him some time to get his breath. "That's the tightest place I was ever in," said he softly.

are! Stay where you are!" The Hens squawked and squawked and squawked until they were out of breath. When they got their breath they squawked some more.

The Red Fox knew that it was time for him to go. The farmer would be sure to hear the noise. He put his head out of the hole, pushed as hard as he could with his hind feet, and scrambled with his fore-feet. He was squeezed so tightly that he could hardly breathe. It had been all he could do to get in through the hole, and now he had nine eggs in his stomach (excepting what had run down at the corners of his mouth), and he was too large to pass through.

The fowls saw what was the matter. They thought it very funny, and yet the sooner he could get away the better they would like it. The Red Fox had his head outside and saw a light flash. Then he heard doors open, and the farmer arrived with a lantern in his hand. Collie came trotting around the corner of the house. The Red Fox made one last desperate struggle and then lay still.

A FUNERAL IN THE ARCTIC REGION.

He found the fowls roosting too high for him. Perhaps, if the Hen-house had been larger, he might have leaped and caught one, but there was not room. He went to the nests and found many eggs there. These he ate. They ran down in yellow streams from the corners of his mouth, and made his long fur sticky. You can imagine how hard it would be to eat raw eggs from the shell with only your paws in which to hold them.

One egg was light and slippery. He bit hard to break that one, and when it broke it was hollow. Not a drop of anything to eat in it, and then it cut his lip a little, too, so that he could not eat more without its hurting. He jumped and said something when he was cut. The Shanghai Cock, who was awakened by the noise, said that he exclaimed, "Brambles and traps!" but it may not have been anything so bad as that.

The Shanghai Cock awakened all the other fowls. "Don't come off your perch!" he cried. "Stay where you

When the farmer picked him up and tied a rope around his neck, he had to pull him backward into the Hen-house to do it. The Red Fox was quiet and gentle, as people of his family always are when caught. Collie pranced around on two legs and barked loudly. The fowls blinked their round yellow eyes in the lantern light. Collie was usually quite polite, but he had not forgotten how rude the Red Fox was to him.

The Red Fox shut his eyes and pretended not to hear. The dirt from the floor of the Hen-house had stuck to his egg-covered fur, and he looked very badly. They put him in a chicken-coop with a board floor, so that he couldn't burrow out, and he curled down in a little heap and hid his face with his tail. After Collie was gone, the Red Fox cleaned his fur. "I was caught this time," he said, "but it won't happen again. Now I must watch for a chance to get away. It will surely come."

It did come. But that is another story.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanednen. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstud.....\$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstud..... 1.25

Regler for Abbonnenter. Læs dem!

Pengeforsendelse. Penge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Brevpenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de klæbes sammen eller læstes til Brevet.

Øvittering. Adresselappen tjener ogsaa som Øvittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er tvivleret saa langt, som De har betalt.

Opsigelse. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derved. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et N. o. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subskriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prøvenummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebetsbøjs gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

En ny Bog af en norsk Kvinde.

„Livets Alvor“ af Mrs. L. Bang, Warren, Minn. er just udkommen. Den indeholder 260 Sider og koster i Omflag 50 Cents. Send Bestilling til Forfatterinden eller til os. Vi skal senere skrive en udførlig Kritik over Bogen. Vi har kun læst lidt her og der, og at dømmes efter dette tror vi, at Bogen, fra Indholdets Side betragtet, fortjener at anbefales. Andre, som allerede har læst den, finder den baade interessant og lærerig. Da det er, saavidt vi ved, første Gang, at en norsk Kvinde her i Landet drifter sig til at skrive en større Bog, vil den af den Grund fortjene Opmærksomhed. Vi formoder, der forholdsvis er flere Kvinder, som læser „Ungdommens Ven“ end noget andet norsk Blad, og til disse mange Kvinder skal vi saa Lov at sige: Kjøb denne Bog; den koster jo ikke stort, og I vil derved yde Forfatterinden den Støtte og Opmuntring, som vi tror hun fortjener.

Nordmændene i Amerika.

(Profesor H. G. Stub i „Lutherisk Kirketidende“.)

.... Det er antageligt, at det samlede Antal af norsk Byrd og Blod (i Amerika) overstiger 900,000 og kanske endog sylder Millioner.

Norge har, som bekendt 2,200,000. Det indflyttede Norge med sine Efterkommere her vil altsaa tælle en 1,200,000 færre end vort gamle Fædreland.

Denne Statistik over vort Folk i dette Land giver visse- lig Anledning til mangehaande Betragtninger.

Den vil vise os, at der er større Skarer af vort Folk, som endnu staar udenom Kirken. Disse Talsprællelser maa derfor anspore os til at arbejde ufortrødent blandt vort Folk for at saa mange, mange flere ind under Kirkens velsignede Indflydelse.

Men de siger os ogsaa, hvilken Magt vi Nordmænd vilde være, hvis vi stod sammen og ikke var delt i saa mange Samfund. Naar mon den Tid vil komme, da norsk-lutheriske Samfund vilde kunne enes paa Sandhedens Grund og som en stor lutherisk Hær kæmpe for den Tro, som engang er overbortvordet de hellige?

Et og andet.

Til Sommeren skal der afholdes i Kristiania et internationalt Møde for Ynglingeforeningerne. Man ventes ca. 600 officielt deputerede fra Udlandet, samt desuden en Mængde tilreisende saavel fra Ind- som Udland. Fæstningspladsen med omliggende Bygninger er velvillig stillet til Mødets Disposition.

*

I Maret 1901 blev der i de Forenede Stater begaaet 7852 Mord. Det er lidt mindre end i 1900, da Antallet beløb sig til 8275. Aarsagen til disse Mord kan klassificeres som følger: Trætte 4646, ufjendt 1291, Drif 820, Jaloufi 284, Overfald 193, Barwid 174, Barne- mord 149, ved at modstaa Arrest 134, Røvere dræbt 70, Døds 36, Selvforsvar 23, Streiker 20.

*

Antallet af teologiske Studenter er fortiden mindre i de fleste teologiske Skoler i alle Lande og blandt alle Samfund, end har været Tilfældet paa mange Nar. Flere Grunde herfor har været fremjat, saasom Tidens Materialisme, den langt højere Løn og de mere behagelige Dage i de forskjellige Professioner og ikke mindst den saakaldte højere Bibelkritik. De teologiske Lærere er som en Regel meget lærde og dygtige Mænd, men ved mange Skoler har Studenterne ikke den fornødne Forberedelse til at kunne høste den største Nytt af Lærernes Kundskaber.

* *

Nylig brændte et stort Apartmenthus i Chicago, hvori 47 Familier havde sine Hjem. Inden tyve Minuter efter Brandens Opkomst laa Bygningen i Ruiner. Intet Menneskeliv gik tabt, men lidet eller intet af Møbler og Klæder blev reddet. Næste Dag sendte Bygningens Eier, Mr. J. P. Byrne, Bud til disse Husleiere, at ved at komme til hans Kontor, skulde hver faa \$100 til at begynde paanytt med. Mange sagde, det kunde ikke være sandt, men de fleste Familier var dog repræsenteret paa den bestemte Tid. Deres Taknemmelighed var stor og gav sig tilkjende paa en tilbørlig rørende Maade, men Mr. Byrne vilde intet høre og sagde, det var ikke stort, han gjorde for dem, bare hjalp dem lidt i en vanskelig Knibe. Det er nok ikke hver Mand, som er villig til at uddele \$4700, især naar man havde mistet mere end nogen af dem. Na ja, han havde vel god Raad til det, vil nogen sige. Det havde han kanske, men det kommer ikke an paa god Raad; det kommer an paa Hjertelaget, og sit Hjertelag kan man bedømme efter, hvad man gjør, endog i det smaa.

En værdifuld Bog netop udkommet

Paulus,

En Livsskildring fra den første Menigheds Tid.

af

Prof. E. Kr. Johnsen.

Det er med Glæde, vi kan oplyse, at denne Bog nu er færdig. Det er efter vor Formening det mest betydningsfulde Bidrag til den religiøse Literatur blandt Nordmændene i Amerika, som er fremkommet paa mange Aar.

I den korte Tid, Prof. Johnsen har været her i Landet, har han lagt for Dagen en sjelden Evne til at skrive let, simpelt og fængslende over religiøse Emner. Og saa i nærværende Værk er Fremstillingen saa gennemsigtig klar, at den med Lethed vil opfattes, enten man er læg eller lærd.

Paulus er inddelt i følgende ti Kapitler:

I. Fødsel og Hedenstid.	VI. Færefulde Tider.
II. Barndoms- og Ungdomsaar.	VII. Gjennem Lilleasien til Hellas.
III. Forfølgelsen.	VIII. Paa Svødepunktet.
IV. Et nyt Menneske.	IX. Fangen.
V. Arbejde og Trængsel.	X. Martyren.

Denne Skildring bør forstaaes af alle, som ikke alene er interesseret i Paulus og de Sandheder, han frembar, men som ogsaa ønsker et dybere Indblik i den merkkelige og betydningsfulde Periode, hvori den kristne Kirke traadte frem i Verden.

Bogen indeholder 175 Sider, er vækkert indbundet i Klædesbind og koster kun ..... **75 Cents**

I Partier gives Rabat.

Send Bestillinger til

Ungdommens Ven Publishing Co.,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

BE YOUR OWN

BLACKSMITH, HORSESHOER,
WAGONMAKER AND
HORSE DOCTOR.

“Modern Blacksmithing, Rational Horse Shoeing and Wagon Making” is a work written by a man having thirty years of practical experience in all the branches of the trades included in the title of this valuable work. There is no work to be done either in the city shop or on the farm, that can not be done by any man with this book as a guide. Every Page is full of useful information. The most common diseases of the horse can also be treated according to the directions of this book. It is better than a course in a college of mechanic arts, it is just like having a master mechanic and a veterinarian constantly at your command. Every receipt is worth the price of the book.

Price post paid \$1.00. For sale by

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

De nye Dæble

af
B. B. Haugan.

Dette Foredrag har været holdt paa mange Steder og altid trukket stor Forsamling. Det er nu udkommet i med flere Illustrationer.

Bogen koster **25 Cents** og faaes hos

Ungdommens Ven,
283 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

Søndagskolekort.

Vi har et stort Udvalg af særdeles vakre og billige Søndagskolekort. Prisene er pr. Duzin 6c, 10c, 15c, 18c, 24c, 30c, 36c og 48c. Paa kortene er trykt et Billede eller Salmens paa Norsk. Prisen paa kortene er i Forhold til Størrelsen. Naar der ordres Kort for \$1 00, gives Kort for 25c ekstra.

Sunday School Cards with ENGLISH inscription. Three sizes and prices: Size 1x1½ 3c per dozen. Size 1½x2¼ 4c per doz. Size 2¼x4 10c per doz. Large assortment of designs and inscriptions of each price. 25 per cent discount is given when cards are ordered in large lots.

Ungdommens Ven, 283 Cedar Ave., Minneapolis.

Victoria, Fortælling af Past. Charles Sheldon, Forfatteren af “I hans Fodspor.” I vækkert Omslag 25c. I godt Bind 35c.

Ungdommens Ven, 283 Cedar Ave., Minneapolis.

Dorge

Photographer. *Ground Floor Studio.*
1819 Riverside Ave.
Minneapolis, - Minn.

Arbeidet

og

Pengene,

deres Brug og deres Misbrug.

To foredrag

af

Pastor Peder Dreyer.

Pris: **15 Cents.**

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Life of Christ,

BY
DR. F. W. FARRAR.

One of the best books written on the life of Christ. Thorough, comprehensive, reverent, inspiring. Contains 62 chapters and 535 pages. Very handsome cloth binding, with gilt top. Price..... **\$1.00**

For sale by

Ungdommens Ven,
283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

En god Ven er værd en Fødselsdags-Present. En fin Haarthæbe, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 10 Slags Haarthæber, 6 Bryknaaler, 1 Ring og to Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre itide.
Mrs. G. E. Anderson,
1415 7th Str. S., Minneapolis, Minn.

Hvad nogle Agenter har tjent.

De fleste Abonnentsamlere har valgt sig en eller flere af de Præmier, vi har tilbudt, for sit Arbejde, og været meget vel tilfreds dermed. Andre har arbejdet for Penge, idet vi har givet dem Kommission. Denne Kommission har været saa stor, at flere Agenter troede neppe, vi mente, hvad vi skrev til dem. Hvor meget tror du, at enkelte Agenter, som har arbejdet for Penge, har tjent?

Mange har tjent fra 2 til 10 Dollars, mens ikke saa faa har naaet op til 20, 30, ja helt op til 50 Dollars.

Men da maatte de vel reise rundt i flere Countier? vil nogen spørge.

Nei slet ikke. Disse Summer, vi har nævnt, har været tjent paa nogle faa Dage i Agentens egen By eller Nabolag.

Hvad
andre
kan
tjene.

Hvad nu disse Agenter har gjort, kan mange af vore Abonnenter gjøre. 2, 3, 4, 5 eller 10 Dollars er ikke at forkaeste, og vi har ingen Tvil om, at saadanne Summer kan tjenes paa flere Hundrede Steder.

Nu før Vaararbejdet sætter ind, er det en udmerket Tid til at samle Abonnenter paa „Ungdommens Ven.“

Alle, som har lyst til at tjene nogle Dollars i sine Fristunder, bør indsende et Brev eller Postkort med følgende Begjæring: „Behag at lade mig vide, hvor stor Kommission, De giver til Agenter, samt send Prøveeksemplarer og Subskriptionslister.“ Skriv deres Navn og Adresse tydelig.

Adresser Brev eller Postkort til

Ungdommens Ven Publishing Company,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Udmerkede Præmietilbud.

Vælg hvad du vil.

For et velg en af følgende Bøger eller Gjenstande:

Victoria. En velskrevet Fortælling af Pastor Shelton. Bakkert indbundet. **Gode Mænd og Kvinder.** Biografier og Portrætter af nogle af de bedste Mænd og Kvinder, som har levet.

Margery. Splendide Fortælling om Forsøgelse og sandt Kristenmod. **50 elegante Billeder.** Afkortet med Deres Navn og Adresse. 2 x 3 1/4 Tomme.

Billeder af Kristus. Tusenvis af gamle. Af Hofmann. Paa tyk, slidfast Papir. 6 x 8 Tommer. Brunagtig Carbonnet.

Guitar-toner. Agnelige Sange med Musik for en Stemme og med Guitara-komponement.

Børrens Liv og Arbejde, en Bog, som alle Venner af Missionen bør have. Pris 50c.

Nut Set—One Cracker and six picks, all nickel plated and engraved.

“Stepping Heavenward”—By Elisabeth Prentis. The same as “Et Vandring mod Himlen.” Gilt edges, fine cover design.

“Black Rock”—By Ralph Connor. One of the most popular books of the day.

“Wide, Wide World”—By Susan Warner. Good story for young people.

“Ten Nights in a Bar Room”—A Temperance story.

Frydetoner. 1ste, 2det eller 3die Bind af denne velkendte Sangbog med udmærkede Sange og Melodier. Hvert Bind koster \$1.50, men faaer frit for to nye Abonnenter.

Dagtetænderen. En af de mest interessante Fortællinger nogen sinde trykket. 403 Sider. Fint indbundet. Koster 75c. For to nye Abonnenter. Som Gave til en Ven vil den være udmærket.

Fountain Pen. Parker's jointless “lucky curve” Fountain Pen. Cost \$2.00. For three new subscribers.

Bible. Baxter's Selfpronouncing Bible, Complete Concordance. 245 pages of Bible Helps. 16 colored maps. Flexible binding. Price \$2.75. For four new subscribers. You must see this Bible before you understand what a splendid offer this is.

Norge i Billeder. Du kan ikke blade gennem denne dejlige Bog uden der føles en Klump i Halsen ret som det er. „Na, du Norge, med stolte Tindber, brusende Fosse, solblante Bjerg, fagre Bier, nette Smaagaarde og Bladse langs Elvedrag og opover Fjeldsiderne, hvor du dog er et deligt Land!“ Disse eller lignende Udtryk svæver paa dine Læber, naar den ene valde Scene efter den anden oprulles for dit Blik, og træffer du paa et Sted, du selv har seet eller hørt meget omtalt, da blir du glad og oprømt uden Vilge. „Norge i Billeder“ indeholder 98 helheds Illustrationer. Koster \$2.00. For tre nye Abonnenter.

Prædikanter. Korte Prædikener over den Evangelietekst af Præster og Profetere i den Forenede Kirke. Denne Huspostil har bundet stor Udbredelse og fortjener det. Prædikenerne er af Mænd, som er mere eller mindre kendte i den nord-lutheriske Kirke hertilands. De er alle gode, men enkelte er udmærkede. En god Ting ved denne Samling er, at alle Prædikener er korte, saa de ikke virker trættende ved Gjennemlæsning. Trykt paa særdeles godt Papir og bakkert indbundet. Vilde være meget passende som Præsent til Forældre. For to nye Abonnenter.

The Rand-McNally New Imperial Atlas of the World. New Official Census of 1900. An accurate, up-to-date ready reference work for the use of everybody. New colored maps of every country in the world, and of each State, Territory, and large City in the U. S., the Provinces of Canada, the Continents and their subdivisions. Marginal index; 160 pages. Size 12x14 inches. Bound in extra cloth, colored edges. \$2.50. For three new subscribers.

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING COMPANY, 283 Cedar Av., Minneapolis, Minn.